★ WESTERN ★ MOBA®

RODOKAPS®

Svazek 004 Prosinec 2008 35 Kč

Odměna za šerifa

Slovensko 1,63 € / 49,10 SKK

Kód 004

RODOKAPS

Svazek 004

Bill Fargo

Odměna za šerifa

Dva výstřely zahřměly takřka současně. Don Courtland viděl, jak se jeho přítel George Brooks kácí ze sedla a marně se snaží zachytit sedlové hrušky.

Potom Courtland pocítil prudkou bolest v levém rameni. Byl to náhlý, nečekaný náraz, který ho smetl z koně.

Tvrdě dopadl na zem a padl na kolt, který měl na pravém boku. Od pánve mu vyšlehla bolest do celého těla.

Dvakrát se převalil a zůstal nehybně ležet na zádech s tváří pootočenou poněkud vlevo. Viděl, jak George Brooks sklouzl ze sedla.

Brooksova pravá noha se zachytila ve třmeni. Valach poděšený střelbou se dal na panický útěk.

Vláčel George s sebou. Asi deset kroků daleko, pak se jeho bezvládné tělo zachytilo ve větvích starého dubu sraženého bleskem.

George zůstal ležet a už se nehýbal.

Courtland ho viděl, aniž by musel ještě víc otáčet hlavu. Kůň mu utekl ze zorného úhlu. Slyšel dusot kopyt na tvrdé zemi.

Ozvěna výstřelů se stále odrážela mezi strmými stěnami údolí.

Pak zavládlo ticho. Mrtvolné ticho.

Courtland se nehýbal. Nevěděl, jestli by se vůbec dokázal pohnout, i kdyby chtěl. Bolelo ho celé tělo, nejen střelná rána na levém rameni. Měl dojem, jako by ochrnul od hlavy po špičky nohou.

Věděl jen, že se v žádném případě nesmí pohnout. Pokud chtěl zůstat naživu, musel předstírat, že je mrtvý. Nesměl dýchat, nesměl otočit hlavu, aby se podíval na lidi, kteří na něj a George stříleli.

Věděl, že ho asi dvacet kroků od něj přes hlavně pušek sledují nemilosrdné oči, které by zaznamenaly každý jeho pohyb.

Ti muži letěli mezi hustými keři a stromy na okraji mýtiny, kam Courtland a George Brooks přijížděli, když tu je ze sedel smetly dva výstřely.

Courtland odolal pokušení podívat se směrem ke kraji lesa. To by byl jeho konec.

Nehýbal se. Zbývala mu droboučká šance, ale jen v případě, že ho ti chlapi budou považovat za mrtvého.

Levou paži měl v pravém úhlu od těla. Pravá ruka skončila jakoby náhodou u pažby koltu.

Slunce vysoko na obloze mu svítilo přímo do tváře a oslňovalo ho. Oči ho řezaly, ale on je nezavřel ani neodvrátil hlavu.

Myslel na muže a na pušky na kraji lesa a vyčkával.

Sekundy utíkaly. Courtland nevěděl, jak dlouho už leží bez hnutí na zemi. Od výstřelů uplynulo nejméně půl minuty.

Bylo těžké zadržovat dech.

Cítil, jak mu z rány na levém rameni vytéká krev a vsakuje se do košile. Zatím zůstávalo všechno nehybné. Bylo to totéž pokojné, zrádné ticho jako v sekundách, než padly výstřely.

Courtland hleděl strnulýma očima do modrého nebe a do slunce,

které ho oslepovalo. Zaháněl pokušení tasit kolt a střílet na muže, kteří leželi na kraji lesa v bezpečném úkrytu a pozorovali ho. Nejprve musí protivníka vidět, aby s ním mohl bojovat.

Byli velice opatrní a nechtěli se pouštět do rizika. Nechali jezdce přijet tak blízko, že bylo takřka nemožné minout a dát jim šanci. Ti muži čekali v úkrytech, jestli jsou skutečně mrtví.

Konečně Courtland uslyšel nějaké šelestění.

Praskot větviček prozradil, že ti muži vychází z podrostu na mýtinu.

+ + + + +

Nyní vešli do Courtlandova zorného úhlu.

Viděl tři muže, vyhublé, zaprášené postavy s ošlehanými, neholenými tvářemi. Nesli pušky.

Za těmito třemi museli být ještě další. Courtland je neviděl a nechtěl otáčet hlavu, ale slyšel jejich kroky.

Najednou ho napadlo, že George třeba také není mrtvý a blufuje stejně jako on.

Ale hned to zase vzdal. Bylo velmi nepravděpodobné, že by George měl stejně štěstí jako on. I kdyby ještě žil, byl by rozhodně těžce zraněný a neschopný bojovat.

Courtland nemohl doufat v jeho pomoc.

První dva muži nyní stáli nad Georgem. Courtland je viděl koutkem oka.

Byli oba vysocí a hubení. Vypadali, jako by byli vysušení sluncem a větrem. Na jejich tělech nebyl ani gram tuku.

Tváře měli ostře řezané, přerostlé černé vlasy jim padaly do obličeje, oči byly ostražité a nedůvěřivé.

Byli si velmi podobní. Dělil je však rozdíl nějakých dvaceti nebo pětadvaceti let. Zřejmě otec se synem.

Courtland je rozhodně ještě nikdy neviděl.

Stáli u George, asi deset kroků od Courtlanda. V zorném poli se mu vynořili další dva a přicházeli k němu. Také oni nesli pušky.

Jejich obezřetnost už polevila. Jejich pušky nesměřovaly na

Courtlanda, ale jen do země.

George ležel tváří k zemi. Ti dva chvíli civěli na jeho záda. Potom ho ten mladší špičkou boty převalil.

Užasle hleděl do tváře mrtvého.

„Zatraceně, složili jsme jiné chlapy!“ vykřikl chraplavým hlasem. „Tohle není Belford. Nemá ani hvězdu.“

Zbylí dva muži stáli těsně u Courtlanda, až se ho málem dotýkali špičkami bot. Courtland je viděl nejasně jen jako dlouhé siluety. Slunce ho oslepovalo.

Pak mu na tvář dopadl stín. Ten muž vlevo zastínil mohutnou postavou slunce.

Courtland nepohnul očima. Díval se tomu člověku přímo do tváře.

Byl to široký, brutální obličej. Obličej rváče. Muž se skoro vesele zazubil.

„No co,“ řekl a odplivl si, těsně vedle Courtlandovy hlavy. Courtland nehnul brvou. „Tak jsme prostě dostali špatné. O co jde? Ty správné dostaneme taky.“

Odvrátil se.

V ten okamžik vytrhl Courtland kolt z pouzdra.

+ + + + +

Puška druhého muže se o pár coulů pozvedla a namířila na Courtlanda. Courtland vystřelil z leže.

Jeho kulka srazila toho muže vzad.

Z pušky vyšel výstřel. Kulka se zavrtala do země těsně vedle Courtlanda.

Ten muž tam stál sekundu bez hnutí. Pak se otočil kolem své osy, kolena se mu podlomila a on sebou udeřil o zem.

Courtlandův revolver poskočil o něco vlevo. Bandita vlevo k němu byl na odchodu otočen širokými zády. Nyní se skokem otočil.

Courtland střílel.

Těžký muž byl zastaven kulkou, která ho vymrštila do výše, takže stál zlomek sekundy jen na špičkách. Jako kdyby chtěl tancovat.

Potom se bezvládně zhroutil.

Zbylí dva bandité se zatím nehodlali pustit do boje. Protiútok „mrtvého“ přišel moc překvapivě. Utíkali do bezpečí za stromy.

Courtland pozvedl kolt. Cítil se příšerně slabý. Zbraň byla těžší než obvykle. Ztráta krve ho dost oslabila.

Kolt mířil na záda mladšího z těch mužů. Hlaveň zbraně se chvěla. Courtlandovi zatemnila pohled šedá mlha.

Přemáhaly ho mdloby. A za nimi číhala smrt.

Courtland věděl, že nesmí ztratit vědomí, ani na sekundu. S železnou vůlí bojoval proti bezvědomí a zůstal vítězem.

Mlha před jeho očima se rozestoupila. Hlaveň koltu se přestala třepat. Courtland znovu namířil na muže, který prve ohledával Georgeovo tělo.

Těsně u Courtlandovy hlavy se do země zavrtala kulka a vymrštila mu do očí spršku hlíny.

Kutálel se vlevo. Dopadla vedle něj další kulka.

Kutálel se dál. Nepřítele neviděl. Viděl jen nehybné tělo George Brookse. A viděl povalený kmen dubu, o jehož větve se zachytil George.

Courtland se pokusil vstát. Zkusil se vzepřít na levé ruce. Ale celá paže od ramene až po konečky prstů byla strnulá a ochromená. Loket ho neunesl.

Courtland klesl do trávy.

Tento pád mu zachránil život, protože kulka pečlivě namířená na jeho čelo, prolétla nad ním a jen ho lehce škrábla na temeni.

Vystřelil nemířenou kulku. Uviděl na kraji lesa stát muže s koltem. Byl to menší z těch dvou hubeňourů.

Muž skočil na zem. Možná byl zasažen, možná se jen snažil skrýt. Courtland o tom nepřemýšlel, na to nebyl čas.

Musel využít malé přestávky v boji, aby našel úkryt.

Tentokrát se mu podařilo vstát. Rozběhl se k padlému stromu.

Hnal se dlouhými skoky a kličkoval, aby unikl kulkám, které zase začaly létat. Potom se posledním mocným skokem vrhl za kmen stromu.

Padl do trávy vedle George. George se na něj nepodíval. Třeštil skelně oči přímo do slunce.

Ale slunce ho už neoslepovalo. Byl mrtev.

+ + + + +

Stále pršely výstřely. Zdálo se, že kulky létají ze všech směrů. Courtland slyšel, jak narážejí do silného kmene prastarého dubu.

Jeho dech byl přerývaný. V spáncích mu tepala krev. Cítil se tak vyčerpaný, jako kdyby celé hodiny utíkal.

Zůstal několik sekund bez hnutí za kmenem, aby si odpočinul.

Pak si najednou uvědomil, že kulky nelétají jen od kraje lesa, ale také z opačného směru. Proti těm druhým ho kmen stromu nechránil.

Courtland zjistil, že se dostal mezi dva ohně, ale byl příliš vyčerpaný, než aby ho to děsilo. Ničeho se nebál, cítil jen nezdolnou Vůli bránit se, dokud to půjde.

Pohlédl zpět přes mýtinu.

Viděl svého koně, kterého zasáhly nějaké kulky, jak leží na boku a marně se pokouší vstát.

A uviděl muže, který se vynořil mezi stromy na kraji mýtiny a běžel k němu.

Pozvedl kolt a namířil. Teprve potom zpozoroval šerifskou hvězdu, která se zablyštěla na jeho vestě.

Sklonil kolt.

Viděl, jak ten muž udělal ještě několik potácivých kroků a pak se bezmocně svalil na zem.

Kdesi v lese zařval nějaký hlas: „Zpátky!“

Výstřely okamžitě utichly.

Nad mýtinou a v lese se rozhostilo nepřirozené ticho. Courtland mu nevěřil.

Opatrně zvedl hlavu a vyhlédl přes kmen směrem k lesu.

Moc neviděl, jen nejasnou siluetu skrývající se mezi stromy. Nestřílel, protože nevěděl, jestli se jedná o bandity nebo o lidi, kteří mu přišli na pomoc.

Využil mezery v boji, aby nabil kolt.

Levou paži měl stále ochromenou, mohl však pohybovat alespoň prsty.

V lese padly dva výstřely.

Potom zase zavládlo to ticho. Tentokrát snad ještě hlubší. Nerušil ho dusot kopyt, jak tomu bylo v sekundách před přepadením.

Courtland najednou zase uslyšel dusot kopyt. Nejprve si myslel, že ho šálí vydrážděné nervy. Ala pak poznal, že se mu to nezdá.

Bandité se pokoušeli uprchnout. Měkká lesní půda tlumila vzdalující se kopyta jejich koní.

Potom bylo zase ticho.

Courtland vyhlédl nad kmenem ke kraji lesa. Hlaveň jeho koltu ležela opřená o dřevo.

Tam mezi stromy a keři pozoroval pohyb. Na kraj lesa vyšel nějaký muž.

„Nestřílejte!“ ozval se hlas. „Jsem šerif Belford.“

+ + + + +

Courtland pozoroval přes mušku zbraně muže, který právě vyšel ze křovin. Měl na košili hvězdu.

Šerif mohl mít asi pětatřicet, byl vysoký a pevně stavěný. Měl delší světlé vlasy. Hranatý obličej se světle modrýma očima dával tušit ráznost a rozhodnost.

Courtland vstal. Před očima se mu zase zatmělo. Ale jen na pár sekund, pak nával slabosti pominul.

Cítil se ještě víc unavený. Měl co dělat, aby se udržel na nohou.

Nyní už zase cítil bolest v levém rameni. Když ležel na zemi a čekal na Georgeovy vrahy a během boje si nemoc téměř neuvědomil.

„Můžete tu bouchačku schovat,“ prohlásil šerif nevzrušeně. „Je po všem.“

Zastavil se nad Georgem a podíval se na něj. V jeho opálené tváři nebylo znát sebemenší pohnutí mysli. Asi už v životě viděl hodně mrtvých.

„Váš přítel?“

Courtland přikývl. „Nejlepší přítel, jakého člověk může mít.“

Šerif se odvrátil. Šel ke dvěma mrtvým banditům.

Dlouze jim hleděl do tváří. Ani teď nehnul ani brvou.

Courtland se šel podívat k druhému muži s hvězdou.

Byl mrtev. Kulka provrtala plechovou hvězdu a vnikla mu přímo do srdce.

„Vydělal jste dva tisíce dolarů, pane," řekl šerif. „Gratuluji."

Courtland se k němu otočil. Nechápal, co tím šerif myslí.

Belford ukázal na vysokého banditu s primitivním, brutálním obličejem.

„David Breck. Přepadení banky a vražda. Tisíc dolarů odměny. A toto je Robert Long. Žhářství, krádeže dobytka, zabití a ještě pár drobností. Také tisíc dolarů. Živý nebo mrtvý."

Courtland pohlédl k Georgeovi.

Dva tisíce dolarů za mrtvého přítele, pomyslel si.

„Váš zástupce je mrtvý," řekl nakonec.

„To vidím," zabručel Belford.

„To byl asi nejkratší smuteční proslov nad padlým mužem zákona," mínil Courtland.

Šerif se vyhnul jeho pohledu. Asi měl také pocit, že jeho zástupce zasluhuje víc.

„Burke byl dobrý člověk," řekl. „Zůstala po něm žena a dvě děti."

„Doufám, že měl alespoň tušení, proč jde na smrt," zavrčel Courtland. „George to nevěděl a já to také nevím."

Belford na něj nevěřícně pohlédl.

„Chcete říct, že nevíte, co se tady děje?"

Courtland přikývl. „Přesně tak, šerife. Můj přítel byl zastřelen a já mám díru v rameni, tady leží další tři mrtví a…"

„Čtyři," opravil ho šerif. Jednoho z těch darebáků jsem dostal támhle v lese."

„…a já stále nevím, kdo byli ti muži a proč na nás stříleli."

„Pokud to nevíte vy, tak já taky ne," řekl šerif s pokrčením ramen.

„Samozřejmě to víte, šerife," prohlásil Courtland stroze. „Nedělejte ze mě pitomce. Chci slyšet pravdu!"

Belford chtěl vybuchnout vzteky, ale ovládl se.

„Lovec lidí, kterého zajímá pravda," ušklíbl se.

„Já nejsem lovec lidí. Ti chlapi nás nezajímali. Nikoho z nich jsem neviděl a jejich jména mi nic neříkají. Vím jen jedno – to

přepadení neplatilo mně a Georgeovi, ale vám a vašemu zástupci. Ti bandité tu číhali na vás, ne na nás.“

Belford na něj nedůvěřivě hleděl.

„Vy tvrdíte, že jste těm bastardům vjeli před pušky náhodou?“

„Kdybychom o nich měli tušení, nevjeli bychom jim do rány. Pak by byl George ještě naživu. Tak kdo jsou ti chlapi?“

„Patří k bandě Toma Copparda. Už jste o něm slyšel?“

„První věc, kterou jsem v souvislosti s ním slyšel, byl ten výstřel, který mě sundal z koně.“

„Coppard je darebák. Kdybych vám měl číst jeho trestní rejstřík, měli bychom tři hodiny co dělat. Většinou pracuje se svým synem Erniem. Jablko nepadlo daleko od stromu. Před pár měsíci se ti dva spolčili s dalšími zločinci a od té doby se před nimi třese celý stát.“

„Vy jste je pronásledoval?“

Šerif zaváhal s odpovědí. Zdálo se, že nemá chuť zasvěcovat do svých záležitostí cizince.

„Ne, nešel jsem po nich. Vlastně to byla náhoda, že jsem na ně narazil. Kdybych chtěl dostat Copparda s jeho bandou, vzal bych s sebou víc lidí než jen svého zástupce. Nejsem sebevrah.“

„Bandité museli vědět, že za nimi jedete. Spletli si George s vámi. Byl vám podobný. Postava, barva vlasů i věk. Že nemá hvězdu poznali, až když si ho pak přišli prohlédnout. Mě asi považovali za vašeho pomocníka.“

„Asi máte pravdu,“ přisvědčil Belford. „Váš přítel mi byl skutečně trochu podobný. Ale jak mohl Coppard vědět, že jsme s Burkem tady?“

„Bandité na útěku jsou ostražití a opatrní. Cítí šerifa na sto honů. Krom toho se zdálo, že vás Coppard zná.“

Belford přikývl.

„Před třemi měsíci jsem zavřel starého Copparda. Po pár dnech ho jeho syn a nějací další chlapi osvobodili. Já jsem měl ale na práci důležitější věci, než se tri měsíce štvát za uprchlým vězněm.“

„Možná. Ale stejně se Coppard musel obávat, že po něm stále jdete.“

„Pravděpodobnější je, že šel on po mně. Musel vědět, že tudy

pojedu, když tu číhal. Moje štěstí a vaše smůla byla, že jste jeli dvě stě yardů před námi. Ovšem Burkeovi je to už jedno.“

„Jak mohl Coppard vědět, že tudy pojedete zrovna dnes?“

„Někdo mu to řekl. Někdo, kdo má velký zájem na tom, abych šel pod drn.“

„Myslíte, že Coppardovi někdo zaplatil, aby vás zabil?“

Belford přikývl.

„Kdo?“

„Jste dost zvědavý, pane,“ prohlásil Belford odmítavě.

„Zastřelili mého přítele a mě zranili. Myslím, že mám právo vědět, kdo…“

„No dobrá! Všechno vám povím. Ale nejprve se postarám o vaše zranění. Možná budu muset vyříznout kulku.“

„Nepřibližujte se, šerife! Nemám rád, když na mě jde někdo s nožem.“

Belford se pobaveně ušklíbl.

„Nebojte se. Nazabiju vás. Jsem doktor. Tedy byl jsem.“.

„Proč už nejste?“

„Jednou jsem se snažil vyříznout kus olova z jednoho kovboje. Najednou dovnitř vtrhli dva chlapi a zastřelili mi pacienta pod rukama. Nikdy jsem nezjistil proč. Neptal jsem se jich. Vzal jsem jeho kolt a oba jsem je zastřelil. Potom mě spoluobčané udělali šerifem. Že prý budu pro město prospěšnější s koltem než se skalpelem.“

Belford opatrně odlepil rukáv košile, který začal přisychat na kůži.

„Máte štěstí,“ řekl po krátkém ohledání rány. „Je to jen neškodné škrábnutí. Sice to ze začátku trochu bolí, ale není to zlé a rychle se to hojí.“

„Když mě ta kulka smetla že sedla, myslel jsem, že mě trefil blesk. A vy říkáte neškodné škrábnutí.“

„Vás smetl ze sedla spíš šok. A možná i rychlé reakce. Myslím, že jste z toho sedla spíš skočil než spadl. Počkejte, přinesu obvazy.“

Belford přešel mýtinu do lesa, kde on a jeho zástupce nechali koně.

+ + + + +

Courtland se posadil do stínu na kraji lesa. Uprostřed volného prostranství mu to po posledních zkušenostech připadalo moc nebezpečné. Stále hrozilo, že se bandité vrátí.

Od protějšího okraje lesa se blížil Belford s koňmi.

„Nejprve vyčistíme ránu," prohlásil. „Vyválel jste se v hlíně a máte v ráně špínu…"

„Až na mě někdo příště začne střílet, rozprostřu si koberec, než skočím na zem," řekl Courtland. „Kolik těch banditů vlastně bylo?"

„Neměl jsem možnost je spočítat. V lese člověk nemá moc výhled. Ale myslím, že unikli dva. Starý Coppard a jeho povedený synek."

„A kdo na vás Copparda poštval?"

Belford zaváhal s odpovědí. Courtland měl dojem, že o tom šerif nerad mluví.

„Už jste někdy slyšel o Carlu Svensonovi?" zeptal se Belford nakonec.

„Ne. Měl bych?"

„Je to přece nejbohatší člověk v tomto kraji. Přesněji řečeno jeho otec, Eric Svenson. Ale Carl všechno zdědí, až starý pán opustí tento svět."

„No dobrá, starý Svenson má hromadu peněz a mladý je po něm zdědí. Co to má společného s vámi?"

Belford přistoupil ke svému koni, vytáhl ze sedlové brašny láhev whisky a chrstl pálenku Courtlandovi na ránu. Pálilo to jako čert.

Potom zranění obvázal. Když byl hotov, vytáhl z kapsy u košile složený list papíru a podal ho Courtlandovi.

Courtland papír rozložil. Byl to leták.

Na obrázku byl hnědovlasý mladík s celkem sympatickým výrazem. Pod tím jméno. Carl Svenson.

A ještě pod tím: Tři tisíce dolarů odměna! Hledán pro vraždu. Živý nebo mrtvý."

„Teď to víte," řekl Belford. „Zastřelil jednoho muže. Proto po něm pasu. Já vím, kde se ukrývá. Dojdu si pro něj a přivezu ho

nazpět do Connorville.“

„Máte na něj zatykač?“

„Samozřejmě. Myslíte, že bych se jinak namáhal pronásledovat chlapa přes tři státy?“

„Kde vlastně leží Connorville?“

„V Texasu. Úplně dole u mexických hranic. Projel jsem celý Texas a Nové Mexiko. Schovává se tady na ranči svého otce. Jen pár hodin cesty odsud.“

„Bylo tak těžké uhodnout, že pojede zrovna sem?“

„Já nejsem trouba, pane,“ zavrčel Belford. Ublíženě pohlédl na Courtlanda, „Od začátku jsem věděl, že dřív nebo později vyhledá ochranu svého mocného otce. Ale ani Carl Svenson není žádný hlupák. Neutíkal rovnou sem, ale pokoušel se mě cestou setřást.“

„Tak proč jede přece jenom tam, kde si ho může vyzvednout každý šerif nebo lovec odměn?“

„Asi si potřebuje od otce vzít peníze a někde se s nimi ztratit, aby mohl začít novou existenci s čistým štítem. Třeba dole v Mexiku. Najal si Copparda a jeho bandu, aby získal náskok. Mají mě zabít, aby mohl Svenson v klidu zmizet.“

Courtland pohlédl k padlému dubu, u něhož stále ležel George Brooks.

„On nebude mít žádný klid,“ řekl tiše. „Nepovede klidný život bohatého muže!“

„Chápu vaše pocity. Docela bych i pochopil, kdybyste Svensona odstřelil jako psa. Na zatykači přece stojí živý nebo mrtvý. Ale jsem šerif, takže nejsem příznivce soukromé pomsty. Krom toho si myslím, že sám stejně nemáte proti Svensonovi a jeho komplicům šanci. Nicméně společně bychom to mohli zvládnout.“

„Dobře, šerife. Jsme parťáci.“

Belford zavrtěl hlavou. „Jestli se spojíme, pak já budu šéf, jasné? Dám vám hvězdu a jmenuji vás svým zástupcem.“

„Nepotřebuji hvězdu, šerife.“

„Jistě, hvězdu nepotřebujete. Stačí zatykač. Svenson je psanec. Kdokoliv může přijít, zastřelit ho a shrábnout odměnu. Ale lovci lidí nejsou zrovna oblíbení. Každý šerif nebo soudce vás bude považovat

za lovce lidí. Ale jako můj zástupce budete podporovat zákon. Ačkoliv jsme daleko od mého působiště, každý šerif nebo marshal nám pomůže. A je možné, že budeme zatraceně potřebovat každou pomoc.“

„Tak dobře, šerife. Vezmu si hvězdu.“

Belford vytáhl z brašny hvězdu a hodil ji Courtlandovi.

„Připněte si ji a přísahejte, že… Ale co, to můžeme přeskočit. Jistě víte, o co jde. Vy už jste beztak sám sobě přísahal, že si nedáte pokoj, dokud Svenson nebude pod zámkem. Stejně asi zůstanete pomocným šerifem jen do té doby, dokud se nevyřeší tato záležitost.

Courtland přikývl.

„Jak se vlastně jmenujete?“ zeptal se Belford.

„Don Courtland.“

„Courtland? To jméno jsem už slyšel.“

„Je to možné,“ přisvědčil Courtland. „Projel jsem už hodně států.“

„Je možné, že jsem vaše jméno viděl na zatykači?“ zeptal se Belford. Zkoumavě na Courtlanda hleděl a přehraboval se ve své paměti.

„I to je možné,“ přikývl Courtland nevzrušeně.

„I kdybyste byl sám čert, udělal bych z vás svého zástupce!“ řekl Belford rázně. „Potřebuji pomoc a vezmu všechno, co se nabízí. Máme proti sobě velice nebezpečné a bezohledné protivníky.“

„Poslyšte, šerife: máte nějaký soukromý důvod, proč se za Svensonem štvete přes tři státy?“

Belford se na něj překvapeně podíval. Pochopil, že svého nového pomocníka trochu podceňoval. Potom vyhýbavě odpověděl: „Mám zatykač a to je dostatečný důvod, abych toho člověka pronásledoval až na kraj světa. Nezapomínejte – on je vrah. Bez ptaní střílí, jakmile se cítí ohrožen.“

„Na to nezapomenu,“ řekl Courtland. Pohlédl zase směrem k mrtvému příteli.

+ + + + +

Pohřbili mrtvé. Už asi hodinu byli na cestě.

Šerif Belford považoval za ztrátu času sledovat stopu prchajících banditů. Jejich cílem byl ranč Erica Svensona a on se tam chtěl dostat co nejrychleji. Navečer Belford zastavil. Zahleděl se k horskému hřebeni, který běžel severojižním směrem a táhl se před nimi, kam oko dohlédlo. Nejvyšší vrcholky ozářené zapadajícím sluncem musely být vysoké šest tisíc stop.

Šerif Belford ukázal na úzkou soutěsku přímo před nimi.

„Musíme přes tento průsmyk," řekl. „Za ním se nachází široké úrodné údolí, které po celé své délce patří Svensonovi."

„Vede tam i jiná cesta?"

„Ne, bohužel ne. Existují jen nějaké dlouhé, nebezpečné okliky, které by nás stály několik dní – nebo život."

„Předpokládám, že tu má Svenson hlídky," řekl Courtland.

„Byl by blázen, kdyby je tu neměl. Možná se k nim přidali i Coppard a jeho syn. Každopádně bude proklatě těžké se přes ně dostat."

„S Coppardem zřejmě ještě počítat nemusíme," oponoval Courtland. „Jistě si myslel, že ho budeme pronásledovat, takže zkouší klamné manévry, které ho stojí hodně času. Pojede za Svensonem, až si bude jistý, že za sebou nikoho nemá."

„Domněnky nás nikam nedostanou," zabručel Belford otráveně. „Musíme mít jistotu. Nejlepší bude, když se tam nahoře porozhlédnu."

„Když se tam nahoře budete plížit křovím, chytnou vás brzy za límec, šerife."

„Tak počkáme, až se setmí."

„To by stálo hodně času. Čím déle tu budeme čekat, tím je větší pravděpodobnost, že se vrátí Coppard. Pak bychom se dostali mezi dva ohně."

„To vím taky. Ale máte nějaký lepší nápad?"

Courtland přikývl. „Ti chlapi čekají na šerifa s jedním pomocníkem. Nečekají na osamělého kovboje. Když pojedu sám, nebudou mi snad dělat potíže."

Belford na něj zamyšleně hleděl. Courtlandovo zranění nebylo vidět. Oblékl si čistou košili. Jeho obličej však byl hodně bledý a

všímavý pozorovatel by si všiml, že může hýbat levou rukou jen namáhavě a za cenu bolesti.

„Je to zatraceně riskantní," varoval ho Belford. „Jestli ti chlapi poznají, že jste zraněný, nevsadil bych na váš život ani cent. Asi by si spočítali, že vás zranila kulka z Coppardovy pušky."

Courtland odepnul hvězdu a podal ji šerifovi.

„Kdyby mě chtěli prohledat," poznamenal. „Jestli tam budou dva nebo tři hlídači, pokusím se je zneškodnit. Pak se pro vás vrátím."

„A když jich bude příliš mnoho?"

„Tak budou jen dvě možnosti. Buďto mě nepustí a pošlou mě zpátky, nebo mě nechají projet."

„A co pak?"

„Pokusím se to provést sám. Zajmu Carla Svensona!"

„Riskujete krk, Courtlande!"

„Nemůžu dopadnout hůř, než můj přítel George."

„Hodně štěstí, Courtlande!" řekl Belford.

+ + + + +

Courtland věděl, že samotné štěstí mu k úspěchu nestačí. Potřeboval pevné nervy, trochu hereckého umění a spoustu drzosti. Jedině v případě, že bude vypadat jako nejneškodnější člověk na světě, ho hlídky tam nahoře nechají projet.

Nikdo na něm nesmí poznat, že je zraněný a drží se v sedle jen s námahou. A nikdo nesmí poznat, že před pár hodinami ztratil přítele a nyní je na lovu jeho vrahů. Skrýt toto bylo nejtěžší.

Courtland stoupal k průsmyku. Věděl, že kolem hlídačů neprojede bez povšimnutí. Nemohl se o to ani pokusit.

Začal si hvízdat. První melodii, která ho napadla. Kovbojskou odrhovačku.

Nad krajinu se snášel soumrak. Mezi stromy již vládlo šero. Zatím byl však jezdec dobře vidět. A hlavně slyšet.

Courtland se choval jako muž, který nemusí nic skrývat a ničeho se obávat. V tom spočívala jeho jediná šance.

Neviděl toho muže ani neslyšel. Ten chlap se najednou zjevil,

jako by byl strašidlo. Držel pušku. Puška mířila na Courtlanda.

Courtland přitáhl uzdu.

Muž s puškou nic neříkal. Mlčky si ho měřil. Hleděl na něj ostražitě a nepřátelsky. Pomalu vykročil blíž.

Byl oblečen jako kovboj a měl chůzi člověka, který víc sedí v sedle než chodí po svých. Chyběly mu dva horní řezáky. Takové mezery v chrupu získali dřív nebo později všichni kovboji. I těm nejšikovnějším se stávalo, že při cejchování neudrželi tele a to je koplo do obličeje.

„Kdo jste a odkud jedete?“ zeptal se kovboj. Jeho hlas byl stejně tak přátelský jako jeho puška.

Courtland se naklonil v sedle a opřel se levým předloktím o sedlovou hrušku, jako by si chtěl s kovbojem popovídat.

„To jsou dvě otázky najednou, příteli,“ odpověděl s rozvláčností muže, který má dost času a rád poslouchá sám sebe. „K vaší první otázce: jmenuji se Don Courtland. Mám to hláskovat?“

„Ne, to ne,“ odpověděl kovboj lehce zmateně. „Stejně neumím číst“

Puška stále mířila na Courtlandovu hruď.

„Co se týká otázky odkud jedu, tak jistě uznáte: Takové krasavce jako jsem já, najde člověk jedině v Kansasu.“

Kovboj na něj užasle hleděl. Pak se rozhlédl, jako by hledal zastání.

Zřejmě v keři za ním vězel ještě jeden muž.

Courtland nyní zpozoroval hlaveň pušky, která vyčnívala z listí a také mířila na něj.

„Co je to za kašpara?“ prohlásil kovboj udiveně.

Ve křoví něco zašelestilo. Vyšel druhý muž? Byl vysoký a vychrtlý. Na hlavě mu zářily rezavé vlasy.

„Já bych řekl, že ten chlap je z Texasu,“ řekl ten první. Provokativně se na Courtlanda podíval. „Takoví náfukové jsou jen z Texasu.“

„Vážení, vy tu máte ale hrozné zvyky,“ zazubil se Courtland. „Tady je obvyklé ohrožovat cizince puškami?“

„Je tu hodně zlodějů dobytka,“ řekl ten menší. „I jiné sebranky.“

Pohled, kterým si Courtlanda měřil, byl urážkou sám o sobě.

„Takže zloději dobytka," řekl Courtland posměšně. „Myslíte si, že bych přijel docela sám, kdybych chtěl ukrást pět set kusů hovězího?"

„Každý nemusí chtít rovnou pět set kusů," řekl dlouhán.

„Žádný rančer by nestavěl hlídky, kdyby se bál, že se mu ztratí jedna stará hubená kráva," řekl Courtland. „Navíc bych asi nejel tak otevřeně, kdybych sem mířil se Špatnými úmysly."

„To má rozhodně pravdu," řekl dlouhán a podrbal se na rezavé hlavě. „A z Texasu taky není, podle řeči."

„Zatraceně, co to pořád žvaníte o Texasu?"

„Kvůli tomu, co jste si hvízdal," řekl ten menší. „Žlutá růže z Texasu."

Courtland se zasmál.

„O Vánocích zpívám ‚Přicházím k vám z nebe'. Ale ať mi věříš nebo ne, příteli: V nebi jsem ještě nikdy nebyl."

„Otoč se a koukej se klidit!" poručil menší. Podpořil svůj příkaz výhrůžným pohybem puškou.

„Sesedni!" řekl naopak dlouhán.

Courtland se nehýbal. Zůstal seděl a šklebil se na ty dva muže.

„Hádáte se jak staří manželé," posmíval se. „Jeden chce, abych zmizel, čert ví proč, a druhý chce, abych sesednul. Nemůžete se dohodnout? Mám podezření, že šéf vybral dva své nejhloupější chlapy a poslal je sem, protože se na pořádnou práci nehodí.

„Sesedat!" poručil ryšavec. Pomalu ztrácel trpělivost.

Courtland usoudil, že je načase raději poslechnout.

„Prohledej ho!" řekl dlouhán.

Malý kovboj si dírou v chrupu odplivl Courtlandovi před boty. Potom sevřel pažbu pušky pod pravou paží, prst stále na spoušti a levou rukou začal Courtlanda prohledávat.

Courtland sebou lehce cukl, když se kovboj dotkl rány.

„Nějaký lechtivý, ne?" poznamenal dlouhán.

„Je zraněný," řekl jeho kumpán. „Má tady obvaz."

„Už jsem dnes narazil na takové grázly jako jste vy," řekl Courtland.

„My nejsme bandité," řekl vysoký dotčeně. „Nezajímáme se o

tvou peněženku.“

Mluvil pravdu. Jeho společník jen zběžně mrkl na Courtlandovu peněženku a vrátil ji do kapsy. Ani nespočítal peníze.

„Nic,“ řekl.

„Tak se podívej do sedlových brašen.“

Courtland nevěděl, co ti dva hledají. Ale evidentně to nenašli ani v sedlových brašnách. Zřejmě chtěli zjistit, jestli není šerif.

Jisté však bylo, že ti dva nemají nic společného s Coppardem.

„Myslím, že ten chlápek je v pořádku,“ prohlásil nakonec ten menší.

Jeho vysoký přítel byl nedůvěřivější.

„Odkud jedeš?“ zeptal se.

Courtland ukázal palcem přes rameno.

„Odtud.“

„A kam se chceš dostat?“

Courtland ukázal dopředu.

„Támhle, jestli mi uhneš z cesty.“

„A když neuhnu?“

„Tak tě objedu. Při tvé postavě to nebude velká oklika.“

„Nasedni na koně a zmizni. Tam, odkud jsi přijel.“

„Jsem kovboj a hledám práci,“ řekl Courtland. „Chci na ranč Erica Svensona. Je to tady někde poblíž, ne?“

Ti dva se na sebe podívali.

„Šéf teď nikoho nepřijímá,“ řekl dlouhán. „Kovbojů máme dost. A chlápek s poraněným ramenem stejně za nic nestojí.“

„Zeptám se ho sám,“ řekl Courtland. Nevěnoval jediný pohled puškám, které na něj hrozivě mířily. Pomalu se otočil ke svému koni, aby nasedl.

Chvilku se zdálo, že ho ti dva nechají projet, protože je zarazila jeho drzost.

Pak ale ten menší bleskurychle zaútočil hlavní pušky. Její ústí se zabořilo Courtlandovi do břicha.

Nemohl popadnout dech. Zlomil se v pase. Viděl, jak se muž rozpřáhl puškou. Pokusil se vyhnout ráně tím, že klesl na zem. Nezdařilo se mu to zcela. Pažba ho udeřila do týla.

Courtland se zhroutil. Natáhl se na zemi tváří dolů.

Žaludek se mu svíral v křeči, na hlavě jako by měl jedinou žhnoucí ránu.

Nebyl však v bezvědomí. Ubral ráně na síle tím, že už padal k zemi.

Přesto ležel bez hnutí. Potřeboval chvíli, aby se z úderů vzpamatoval. Krom toho bylo lepší, aby si ti dva mysleli, že ztratil vědomí.

„Nemusíš do něj hned bušit jak šílenec," řekl ryšavec.

„Ten ničemu jinému nerozumí," prskal menší. „Pomoz mi, naložíme ho na koně. Než se probere, bude pár mil odsud."

Zpod přivřených víček Courtland viděl, jak si kovboji opřeli karabiny o strom. Potom ho chytili za paže a zvedli ho ze země. Vlekli ho k jeho koni.

„Zatraceně, to je váha," supěl malý kovboj.

Pustil Courtlandovu pravou paži a sevřel ho kolem pasu, aby ho vyzvedl na koně.

Courtland udeřil. Bez nápřahu, přesně zamířil a vložil do rány všechnu sílu, kterou jeho oslabené tělo dokázalo vyvinout.

Jeho pěst trefila kovboje přímo do brady.

Muž se odpotácel několik kroků, zakopl o kořen a padl na záda. Zůstal otřesen ležet.

Současně Courtlanda pustil i dlouhán. Jeho pěst vylétla vpřed.

Courtland škubl hlavou do strany. Pěst mu prolétla kolem levého ucha.

Zabořil pravou pěst dlouhánovi do žaludku. Bylo to víc, než kovboj dokázal překousnout. Zasténal a šel do kolen.

Menší se mezitím otřepal. Klečel na zemi.

Kousek od něj byly o kmen opřeny dvě pušky.

Natáhl ruku, aby se zmocnil jedné z nich.

„Nech toho, kamaráde!" varoval ho Courtland.

Mužova ruka se už sevřela kolem hlavně, ale zůstala nehybná.

Muž se bázlivě díval ho ústí koltu, který se objevil v Courtlandově ruce.

Ruka na pušce se pomalu otevřela a váhavě se stáhla.

„Když má člověk tak malé zkušenosti v přepadání lidí jako vy, pak by to raději neměl dělat,“ posmíval se Courtland. „Zkušení lupiči by přepadenému nezapomněli sebrat zbraně.“

Dlouhán se namáhavě zvedl. Stále si tiskl ruce k břichu. Měl očividně silné bolesti.

„My proti tobě nic nemáme,“ zasténal. „Jen jsme dělali svou práci. Dostali jsme rozkaz, že tudy nesmíme nikoho pustit. A hlavně nikoho z Texasu, žádného šerifa nebo lovce lidí.“

„Že nejsem z Texasu a nemám hvězdu, jste snad už pochopili. Tak co po mně chcete? Vypadám jak lovec lidí?“

„Jak chceš na člověku poznat, co je zač?“ zeptal se dlouhán.

„Proč má váš šéf strach ze šerifů nebo z lidí z Texasu?“ zeptal se Courtland, i když odpověď znal.

Ti dva dělali hloupější než byli ve skutečnosti. „Netušíme,“ prohlásil ryšavec a pokrčil rameny.

„A vy byste opravdu zahnali šerifa ke všem čertům?“

„Jo. Máme nejlepšího šéfa, jakého si člověk může přát. Děláme, co říká, i když někdy nevíme proč. Pokud Eric Svenson nechce na svých pozemcích vidět žádného šerifa, tak sem žádného nepustíme. Je to jednoduché.“

„Obávám se, že mě asi uvidí,“ pronesl posměšně nějaký hlas ze šera.

Zpoza stromu vystoupil nějaký muž. Držel v ruce kolt. Byl to šerif Belford.

„Dejte ruce nad hlavu a žádné nesmysly!“ rozkázal. Kovboji poslechli.

„Ten patří k tobě?“ zeptal se dlouhán. Courtland přikývl. „Jsem jeho zástupce.“ „Člověk už nemůže nikomu věřit,“ zavrčel vysoký kovboj. Díval se na Courtlanda jak na starého přítele, který ho podle zradil.

„Měl bys jet pryč, kamaráde,“ dodal po chvíli. Jako by to s Courtlandem skutečně myslel dobře. „Proč bych měl jet pryč?“ „Protože budeš mít velké potíže, jestli zůstaneš se šerifem.“

„Jsem zvyklý na potíže. Navíc mívám ve zvyku dělat lidem ještě větší potíže než oni mně.“.

„Nedokážete odsud dostat Carla Svensona,“ řekl dlouhán. „Jeho otec to nedovolí. Má hodně kovbojů a většina z nich by pro něj šla i do ohně.“ „I pro jeho syna?“ zeptal se Courtland. „Ano. My nevěříme, že by se dopustil vraždy. Tak jeď pryč a zapomeň na Carla Svensona.“

„Ne,“ řekl Courtland. Vzpomněl si na prostý hrob, který před pár hodinami kopal.

Šerif Belford vzal kovbojům opasky a svázal jim ruce kolem stromu.

„Vy dva šašci jste jediní hlídači, nebo je vás tady víc?“ zeptal se.

„Asi za dvě hodiny nás mají vystřídat,“ odpověděl ryšavec.

Mohla to být stejně pravda jako lež. Belford na něj pochybovačně hleděl.

„No nic, to je nakonec jedno,“ zabručel pak.

Courtland se domyslel, že šerif nehodlá údolí opustit stejnou cestou.

Belford nasadil kovbojům roubíky z jejich vlastních šátků. „Když sebou hodíme, budeme za hodinu na ranči,“ řekl. „Musíme se tam dostat dřív, než někdo zjistí, co se tady stalo.“

+ + + + +

Přišla noc. Matné měsíční světlo nedosahovalo až na dno úzkého údolí a pod korunami stromů byla tma jako v pytli.

Šerif přesto bez potíží našel cestu. Courtland měl dojem, že tu ten muž už někdy byl a vyzná se tu.

Přejeli nejvyšší bod průsmyku a sjížděli do údolí na druhé straně. Les ustoupil. Zem tu byla měkká a porostlá vysokou travou. Musely to být skvělé pastviny.

Za další půl míle uslyšeli zurčení vody. Belford zabočil vlevo a pokračoval dál podél potoka. Zřejmě vedl přímo k ranči.

Jeli rychle, ale tak, aby neuštvali koně. Možná je čekala ještě daleká zpáteční cesta.

Za hodinu před sebou uviděli světlo. Byla to jasně osvětlená okna nějaké budovy.

Courtland překvapeně zastavil koně. Courtland překvapeně zastavil. Budova byla tak blízko, že bylo divné, že ji neviděli už mnohem dřív.

Belford uhodl jeho myšlenky.

„Má kolem ranče něco jako park," řekl. „Kolem je hodně stromů a keřů, takže světlo je vidět, až když je člověk u ranče. Jedeme dál!"

Když se přiblížili, rozeznal Courtland obrysy budovy. Byla nízká a protáhlá. Ubytovna kovbojů.

Rančerský dům stál vlevo od ní. Okenice byly zavřené a pronikala jimi jen trocha světla.

Ve tmě ten dům působil jako pevnost, strnulá, nepřístupná a zlověstná.

Vlevo od domu stála menší budova, zřejmě kovárna. Stáje, stodoly a další budovy se nacházely vpravo za ubytovnou mužstva. Ještě víc vzadu byly ohrady, ale ty se daly spíš jen vytušit.

Jezdci zastavili koně a hleděli na ranč. Nebylo snadné udělat si o něm ve tmě přehled, protože kolem skutečně rostlo hodně keřů a stromů.

Muži se dorozuměli krátkým pohledem.

Pokračovat dál by bylo nebezpečné, protože příjezd k domu byl pravděpodobně střežen. Připlížit se k domu zprava kolem rozsvícených oken ubytovny také nepřipadalo v úvahu. Vzadu byly ohrady. Těm se také museli vyhnout. Pokud by Svenson stavěl hlídky, pak by nechával hlídat i koně.

Belford zamířil vlevo. Courtland ho následoval. Udělali čtvrtkruh a ocitli se na boku hlavní budovy.

Belford zastavil a seskočil.

„Koně necháme tady," zašeptal. „Nebudou tady v keřích vidět. Jdeme!"

Belford vytáhl ze sedlového pouzdra karabinu, Courtland měl jen kolt. S puškou by si kvůli zraněnému rameni nic nepočal.

Opatrně se ze strany blížili k hlavní budově. Drželi se v takovém úhlu, aby stále viděli na hlavní vchod.

Před verandou stáli dva osedlaní koně.

Muži se nepozorovaně dostali ke kovárně. Opřeli se o dřevěnou

stěnu a naslouchali. Jejich postavy splynuly se stíny.

Rančerský dům stál ve svitu měsíce. Zavřenými okenicemi nepronikal sebemenší zvuk.

V ubytovně byli kovboji ještě vzhůru. Tu a tam se za oknem mihl něčí stín. Stáli však příliš daleko, než aby slyšeli, o čem se kovboji baví.

Pomalu se plížili dál, těsně při stěně kovárny. Courtland šel první.

Na rohu budovy se zastavil. Sundal si klobouk a opatrně nahlédl za roh.

Ani ne dvacet kroků od něj stál muž opřený o kmen mohutného stromu.

Courtland by ho zřejmě přehlédl, kdyby se ten muž právě v tu chvíli neodlepil od kmene a neudělal krok vpřed.

Díval se ke kovárně. Pevně sevřel pušku, kterou dosud nedbale držel jen levou rukou.

Pak pomalu vykročil.

Courtland zatáhl hlavu. Nevěděl, jestli ho hlídač viděl. Ale slyšel kroky, které se pomalu blížily.

Zvolna a tiše tasil kolt. Palec položil na vroubkovaný kohoutek. Zatím ho ale nenatáhl. Sebemenší zvuk by je nyní prozradil.

Stále ještě byla naděje, že je ten muž neviděl. Možná ho jen nebavilo stát na jednom místě a šel si protáhnout nohy. Třeba byla jen náhoda, že vykročil ke kovárně, za jejímž rohem se ke stěně tiskli dva muži a napjatě naslouchali jeho krokům.

Hlídač se stále blížil. Už jen dva kroky a musí muže za rohem kovárny spatřit.

I kdyby stříleli rychleji než on, moc by tím nezískali. Výstřely by zalarmovali všechny lidi na ranci.

Courtlandovi se šerifem by nezbylo nic jiného než okamžitý útěk. Museli by pádit o život a na každičký pokus zatknout Carla Svensona by museli zapomenout.

Kroky se najednou zastavily.

Muž stál za rohem tak blízko, že by na něj Courtland dosáhl nataženou paží.

Courtlandovy nervy byly napjaté k prasknutí. Každým

okamžikem mohl ten chlap skočit za roh a vystřelit na ně.

Tento rozhodující okamžik nesměl promeškat ani o zlomek sekundy. Nesměl reagovat až ve chvíli, kdy toho muže uvidí. To by bylo už pozdě. Vystřelili by současně a z takové blízkosti by ani jeden nemohl minout.

Pokud se chtěl Courtland dostat k výstřelu, musel vystihnout rozhodující okamžik, kdy se hlídač vrhne za roh. Potřeboval ho nejprve slyšet.

Než se odrazí, bude muset přenést váhu na jednu nohu. Snad jen indián by tím nezpůsobil sebemenší hluk, ale kovboj v pevných botách neměl šanci plížit se neslyšně.

Courtland prostě nesměl přeslechnout sebemenší šelest.

Sekundy se vlekly jako věčnost. Muž se nehýbal. Ani nejslabší zvuk neprozrazoval jeho přítomnost.

Courtland si zkoušel představit, jak tam ten muž stojí, těsně u rohu kovárny, pušku sevřenou oběma rukama. Pokoušel se uhodnout jeho myšlenky a odhadnout, co udělá.

Potom uslyšel, jak se hlídač otočil na patě a odchází. Zřejmě dospěl k závěru, že tam kromě něj nikdo není. Courtland udělal krok vpřed. Muž byl tři kroky od něj. Nebyl příliš vysoký, měl však nápadně široká ramena. Stále držel pušku v pohotovosti. Prudce se otočil.

Ale to už u něj byl jediným dlouhým skokem Courtland. Ve skoku se rozmáchl koltem a udeřil.

Muž se ještě úplně neotočil, když ho do čela zasáhla pažba těžkého koltu. Nedokázal ani stisknout spoušť nebo vykřiknout na poplach. Bez hlesu se sesypal. Courtland se chvatně rozhlédl. Kolem vládl klid. Nikdo ho nezpozoroval. Vyšel také Belford, pušku před sebou. Courtland zastrčil kolt do pouzdra. Pak se sklonil, chytil muže v bezvědomí pod pažemi a odtáhl ho za roh do stínu. Tam nebyl vidět, kdyby někdo náhodou přecházel přes dvůr.

+ + + + +

Přikrčeni se rozběhli ke stromu, pod kterým prve stála hlídka.

Tam zalehli.

Pod stromem vládla naprostá tma. Hustá koruna nepropouštěla měsíční světlo. Krom toho je částečně chránil nízký keř.

Nároží rančerského domu bylo jen deset kroků daleko. Na obou stranách domu, na které viděly, byly všechny okenice zavřené.

Pouze nad dlouhou verandou vedoucí podél přední strany domu, bylo jedno okno v patře otevřené.

Okno zřejmě patřilo k ložnici, jejíž majitel chtěl po horkém dni dovnitř vpustit chladnější vzduch.

„Musím to riskovat," zašeptal Belford. „Kromě Carla Svensona a jeho otce v domě moc lidí nebude. Kovboji jsou jistě všichni v ubytovně. Zůstaňte tady a hlídejte mi záda. Se Svensonovými si poradím sám."

„Souhlasím," odvětil Courtland stejně tiše.

Šerif Belford chtěl vstát, ale okamžitě se zase vrhl na zem.

Domovní dveře se s vrznutím otevřely. Ven vyšli tři muži. Všichni byli ozbrojení.

Šli ke koním, kteří stáli uvázaní před verandou. Ve světle vycházejícím z otevřených dveří je Courtland zřetelně rozeznával.

Dva z nich byli bezpochyby kovboji. Nebyli už nejmladší. Zřejmě pracovali pro Svensona nejdéle a měli jeho důvěru.

Třetímu muži bylo asi třicet. Byl vysoký a svalnatý a navzdory širokým ramenům nepůsobil vůbec těžkopádně. Měl světle hnědé vlasy.

Když pootočil hlavu, viděl mu Courtland do obličeje.

Nebylo pochyb, ten muž byl Carl Svenson.

„Takže víte, co máte dělat," řekl Svenson. „Mějte oči otevřené, ale nezabíjejte ho, až se objeví. Nezapomeňte, je to šerif. Nechci, abyste kvůli mně šli do pekla. Stačí, když ho na pár hodin zadržíte. To mi bude stačit na slušný náskok."

„Spolehni se, Carle," řekl jeden z kovbojů. Pak oba nasedli a odjeli do noci.

Svenson sešel z verandy a díval se za jezdci, dokud je tma nepohltila. Byl vzdálen jen pár kroků od křoví, za kterým se skrývali jeho pronásledovatelé.

Courtland cítil lovecké vzrušení, které zachvátilo šerifa.

Belford sledoval mezi větvičkami muže, kterého pronásledoval několik týdnů, od Rio Grande přes Nové Mexiko až po toto zapadlé údolí.

Lovec vystopoval kořist a věděl, že mu už neunikne.

Svenson poslouchal dusot vzdalujících se kopyt. Když se za ním na verandě ozvaly lehké kroky, ani se neotočil.

Z domu vyšla mladá žena.

Courtland si ji se zaujetím prohlížel. Byla to překrásná žena. Její černé vlasy po ramena se ve svitu lucerny leskly. Její štíhlé tělo vězelo v přiléhavých šatech.

Belford se při pohledu na krásku mimoděk pohnul. Hlaveň pušky ťukla o kmen stromu.

Svenson se podíval jejich směrem.

Muži leželi na zemi. Věděli, že je řídký keř příliš nechrání. Kdyby Svenson udělal tři kroky, musel by je vidět.

Ale Svenson o tom zvuku očividně nepřemýšlel. Otočil se k ženě, která sestoupila z verandy a přicházela k němu. Zastavila se vedle něj a poslouchala vzdalující se kopyta.

„Měli bychom také odjet, Carle," řekla tiše. Její zastřený hlas zněl jako černý samet. „Obávám se, že se tu brzo ukáže."

Svenson jí ochranitelsky položil paži kolem ramen. Přitiskla se k němu.

„Máme čas do rána. Dřív tady nebude. A kdyby přece jenom přijel dřív, moji lidé ho zadrží. Jsi unavená, musíš si odpočnout. Naše cesta bude dlouhá a namáhavá."

„Bojím se ho," řekla žena tiše. „Znám ho líp než ty a vím, čeho je schopen. Chci pryč. Okamžitě."

„Tohle přání vám můžu vyplnit," prohlásil Belford posměšně a vstal.

Žena sebou úlekem škubla. Chvěla se, jako by jí ovanul chlad.

Svenson nemohl tasit kolt. Jeho pravá ruka spočívala na ženiných ramenou. Sahat po zbrani by byla sebevražda.

Belford se k němu pomalu blížil, pušku namířenou na jeho hruď.

„Velká láska je krásná věc," ušklíbl se. „Na tomto světě není nic

hezčího, než držet v náručí krásnou ženu. Ale pokud je člověk na útěku před šibenicí, měl by mít ruku volnou pro zbraň.“

Zastavil se těsně před Svensonem a přiložil ústí pušky k jeho hrudi. Potom natáhl levou ruku, vzal Svensonovi kolt a zastrčil si ho za opasek.

Courtland chtěl také vstát, když tu zpozoroval na rohu domu nějaký pohyb.

Byli to dva muži. Přicházeli zezadu. Ve svitu měsíce byli zřetelně vidět.

Pomalu a obezřetně se kradli podél kratší strany domu. Oba měli tasené kolty.

Zahnuli za další roh a ocitli se za Belfordem.

Belford o nich nevěděl.

Svenson a žena ty muže viděli, ale ani mrknutím nedali nic najevo.

„Přišel jste dřív než jsem čekal, šerife,“ řekl Svenson. Temně na Belforda hleděl. „Jak jste se dostal kolem hlídek?“

Tato slova měla rozptýlit Belfordovu pozornost. Jiný účel neměla.

„Vaše hlídky pro mě nebyly překážkou,“ zasmál se Belford. „Nemohly mě zastavit. Šel bych na severní pól, abych vás dostal, Svensone.“

Dva muži se pomalu a neslyšně blížili.

Courtland ležel nehybně ve stínu stromu. Ti dva se ani jednou nepodívali jeho směrem. Veškerou pozornost upírali na Belforda.

Když prošli, vyskočil Courtland na nohy.

„Ani hnout!“ řekl.

Ti dva zkameněli. Nepokoušeli se po novém protivníkovi ani ohlédnout.

„Odhoďte zbraně!“

Muži poslechli.

Šerif Belford se zasmál. „To je zklamání, co, Svensone?“ Sám se neohlédl. Ústí pušky se stále dotýkalo Svensonových prsou. Nespustil zajatce ani na sekundu z očí.

„Pojďme do domu, panstvo!“ prohlásil. Znělo to mírumilovně jako pozvání na drink. „Tady venku se stále někdo plíží.“

Postrčil Svensona hlavní pušky. Svenson pomalu couval k domu. Žena ho váhavě následovala. Potom šli dva muži se zvednutýma rukama. Skupinu uzavíral Courtland, který je držel v šachu.

Ve dveřích se ještě rychle ohlédl. Venku vládl klid. Kovboji v ubytovně si ničeho nevšimli.

Courtland zavřel dveře a zajistil je závorou. Potom se rozhlédl po velké hale.

Stěny byly zděné z kamenů, vysoký strop nesly mohutné dubové trámy. Majitelovo bohatství prozrazovaly drahocenné koberce, luxus, který si nemohl dovolit každý rančer.

Belford dirigoval zajatce do středu místnosti, daleko od regálu se zbraněmi.

Courtland se rychle ujistil, že jsou okenice zavřené. Nikdo nemohl zvenčí vidět, co se děje v domě.

Nebezpečí mohlo hrozit ze schodiště vedoucího na galerii ve výši prvního patra. Courtland se postavil tak, aby měl na očích schodiště i ochoz.

Teprve nyní měl čas pořádně si prohlédnout muže, které prve viděl ve tmě jen nejasně.

Starší z nich byl vysoký a ramenatý. Jeho krátce střižené vlasy byly šedivé. Jeho tvář vykazovala zřetelnou podobnost s Carlem Svensonem, ale byla tvrdší a energičtější.

Druhý muž byl o několik let mladší, středně vysoký a štíhlý. Působil dojmem muže, který zůstává klidný a vyrovnaný i v kritických situacích a trpělivě čeká na šanci.

„Předpokládám, že vy jste jeho otec," pravil Belford směrem k šedovlasému muži.

Ten neodpověděl. Nenávistně si Belforda měřil. Zdálo se, že se na šerifa každou chvíli vrhne, aby ho zardousil holýma rukama.

„A kdo je tento gentleman?" zeptal se Belford. Ukázal bradou na černovlasého muže, který tam stál, jako by se ho tato situace netýkala. Jeho puška stále směřovala na Svensona.

„To je Barry Hunter, náš předák," odpověděl Carl Svenson.

„Dopustil jste se velké chyby," pronesl jeho otec. Jeho hlas se chvěl. Nedokázal potlačit své rozrušení. „Kdybyste měl za mák

rozumu, zůstal byste v Connorville a nechal byste tu věc plavat. To by bylo nejlepší – hlavně pro vás!“

„Zapomínáte na jednu maličkost, pane Svensone,“ řekl Belford s klidem, který rančera dráždil ještě víc. „Váš syn se dopustil vraždy. Mým úkolem je přivést ho před soud. Bez ohledu na nepříjemnosti, které to může přinést vašemu synovi – i mně.“

„Prý vražda!“ odfrkl Eric Svenson. „Nikdo neví líp než vy, že můj syn je nevinný!“

„Soud ho shledal vinným a odsoudil ho k smrti,“ řekl Belford drsně. „Já nemám právo svévolně změnit výrok poroty. Mým úkolem je přivést ho nazpět. Pokud si myslíte, že je váš syn nevinný, můžete se odvolat.“

„Odvolat!“ řekl starý Svenson trpce. „Celé město je proti mému synovi předpojaté. Porotci věří svědkům, které jste podplatil nebo zastrašil.“

„Urážíte soud a ctihodné muže, kteří umožnili vašemu synovi čestný proces. Ale nemá smysl o tom diskutovat. Zatkl jsem vašeho syna a odvezu ho do Connorville. Nikdo mi v tom nezabrání. Nikdo!“

„Dám vám poslední šanci, Belforde,“ řekl rančer. „Nechte Carla být a jeďte odsud. Potom vám odpustím, co jste mu udělal.“

Belford zavrtěl hlavou. „Já vím, co je mojí povinností.“

„Povinnost! Z vašich úst je to slovo čirý výsměch. Vy jste mého syna nepronásledoval z povinnosti, ale z nenávisti. A jen z nenávisti ho chcete dostat na šibenici, ačkoliv víte, že je nevinný. Propusťte ho, Belforde! Dám vám padesát tisíc dolarů! Uspokojí to vaši nenávist?“

Belford vypadal, že přemýšlí. Jeho pohled přeskočil na ženu. Stála vzpřímeně jako svíce. Její bledá tvář vyzařovala nezlomnou hrdost. V černých očích neměla ani prosbu, ani naději.

„Padesát tisíc dolarů,“ zopakoval Belford. „Tolik peněz za takového špinavce. Vaše nabídka by skutečně mohla nahlodat můj smysl pro povinnost. Ale nenávist neobměkčíte penězi. Co myslíte, Courtlande? Vy byste za padesát tisíc zapomněl na mrtvého přítele a nechal vraha běžet?“

„Ne!“ řekl Courtland.

„Tak není o čem diskutovat. Odvezeme ho do Connorville.“

„Nedostanete se tam živí!“ vyhrožoval Eric Svenson. „Nedovolím, aby můj syn visel za vraždu, kterou nespáchal!“

„Spáchal ji, to je prokázané. Já sám jsem ho viděl vycházet z domu s koltem v ruce. Chci vás varovat, Svensone! Jestli se pokusíte dělat nám cestou potíže, váš syn za to zaplatí! Jestli na mě někdo začne střílet, nebudu opětovat palbu. Vystřelím rovnou na Carla.“

„Vy ho vůbec nehodláte dopravit do Connorville živého, šerife. Příliš se bojíte. Při obnoveném procesu by vyvstala možnost, i když nepatrná, že by byl můj syn zbaven viny. Mohlo by se ukázat, že jste se dopustil křivé přísahy a ovlivňoval svědky. Na takové riziko nepřistoupíte. Použijete Carla jako rukojmí, abyste se odsud dostal. Až budete v bezpečí, zastřelíte ho.“

„Máte špatné mínění o strážcích zákona,“ zazubil se Belford.

„Ne o všech, jen o vás. A o tomhle tady.'* Podíval se opovržlivě na Courtlanda. „Kdo vlastně jste a kolik vám Belford zaplatil, že mu pomáháte vléct mého syna na smrt?“

„To je můj zástupce,“ odpověděl Belford, „a dostává obvyklých třicet dolarů na měsíc.“

„Ví vůbec, o co se tady hraje?“ „Ví dost, aby hrál se mnou. Ani náhodou z toho nevystoupí.“ „Proč mluvíte za něj? Je němý?“ „Ne, jen nemluvný. Dnes mu zastřelili přítele a jeho taky použili jako terč. Něco takového samozřejmě poznamená náladu. A teď, pane Svensone, pomůžete nám dostat se bez překážek pryč!“

„K čertu vám pomůžu!“ vyštěkl rančer nenávistně.

„Poslyšte, Svensone! My odsud vašeho syna odvezeme tak jako tak. Buďto živého, nebo mrtvého. Nám i soudu je to jedno. Vám taky?“

Rančer bezmocně pohlédl na svého předáka.

„Měli bychom udělat, co říká, pane,“ poradil Hunter. „On své hrozby myslí vážně.“ „Dobře, co po mně tedy chcete?“ zeptal se rančer rezignovaně.

„Tak se mi líbíte víc,“ zazubil se Belford. „Dejte osedlat čtyři koně.“ „Čtyři? Proč?“ zeptal se Svenson. „Pro každého jednoho.

Jsme přece čtyři nebo ne?“ Podíval se na ženu. Ta přikývla. „Ano, jsme čtyři.“ „Ty zůstaneš tady, Liso!“ prohlásil Carl nesmlouvavě. „Můj otec tě rád…“

„Dáma chce jet s námi,“ přerušil ho Belford potměšile. „Její přání je mi rozkazem. Bez váhání bych dal život, kdybych měl ženu, která by se mnou šla až pod šibenici. Věrnost až za hrob, jak se říká.“

Žena se odvrátila. Schovala tvář do dlaní. Ramena se jí chvěla. Rančer se otočil na předáka. „Dejte osedlat čtyři koně, Huntere.“ Hunter přikývl a vykročil ke dveřím. Belfordův výkřik ho zastavil už po dvou krocích. „Stát! O koně se postará váš šéf osobně.“ „Nebojíte se, že vám nachystám past, až budu venku a promluvím se svými lidmi?“

zeptal se Eric Svenson. „Na ranči je dvacet kovbojů.“

„Vy neuděláte nic, co by ohrozilo vašeho nezvedeného syna. Dokud budu mířit na Carla, budete poslouchat moje příkazy. Vašemu předákovi třeba nezáleží na životě vašeho syna tak jako vám. Mohlo by ho napadnout, že svolá pár lidí a pokusí se ho osvobodit.“ Belford se na chvíli odmlčel, aby dodal dalším slovům důrazu. „Až potom vyjdeme ven a já uvidím cokoliv podezřelého, zastřelím vašeho syna! Rozumíte?“

Svenson přikývl.

„Nikomu neřeknete, co se tady děje, rozumíte? A hodíte sebou. Když jsem netrpělivý, začne mě vždycky svědit prst na spoušti. A vy přece vidíte, kam míří moje puška. Teď jděte a přiveďte čtyři osedlané koně se zásobami na týden až ke dveřím.“

Eric Svenson mlčky odešel.

Belford za ním zastrčil západku. Potom si přitáhl židli a posadil se. Seděl obkročmo, hlaveň pušky si opřel o opěradlo.

Ostatní včetně Courtlanda zůstali stát.

Minuty plynuly v tísnivém mlčení. Carl Svenson zase položil ruku kolem ženy, jako by ji chtěl chránit.

Belford na dvojici hleděl se zlověstným mlčením.

„Měla byste se převléct, milostivá,“ prohlásil nakonec. „V dlouhých šatech je jízda poněkud nepohodlná.“

„Hned se vrátím,“ řekla Lisa Svensonovi.

Všichni čtyři muži se za ní dívali, když šla do schodů. I v chladném, odměřeném obličeji Barryho Huntera se objevila stopa obdivu k té krásné ženě.

Jen v Belfordových nemilosrdných očích planulo divné světlo, které si Courtland neuměl vysvětlit.

Měl dojem, že Belford tu ženu nenávidí a opovrhuje jí.

+ + + + +

Před domem se ozvala kopyta několika koní, kteří se zastavili před verandou.

Belford vstal a přistoupil k Carlu Svensonovi. Odepnul od opasku pouta a nasadil je zatčenému. Potom šel ke dveřím.

„Otevřete, Belforde, to jsem já," řekl Eric Svenson přes dveře.

Belford odsunul zástrčku a pustil rančera dovnitř.

„Koně jsou připravení," řekl Svenson. Ohlédl se. „Kde je Lisa?"

„Jen se převléká, aby mohla doprovázet milovaného vraha," odpověděl Belford.

Netrvalo dlouho a Lisa se vrátila. Místo šatů měla kalhoty a blůzku. Její dlouhé štíhlé nohy a svůdné boky se jevily ještě svůdněji než prve v šatech.

Skutečně nádherná žena, pomyslel si Courtland. A je věrná a statečná. Čert ví, kde chlap jako Carl Svenson vzal takovou ženu. A čert ví, proč ji chce šerif vzít s sebou.

Lisa se zastavila těsně před šerifem.

„Nechcete mě prohledat, jestli nemám zbraně, šerife?" zeptala se.

„To není třeba," zazubil se Belford. „Znám koneckonců všechno, co můžete nabídnout, paní Svensonová. A vím také, jak šikovně umíte zacházet se ženskými zbraněmi. To jsem už poznal na vlastní kůži."

„Ty mizerná svině!" rozzuřil se Carl Svenson. Výhrůžně vykročil proti Belfordovi. Puška ho však udržela v uctivé vzdálenosti.

Belford se ušklíbl. „Dávejte si na ni pozor, Courtlande! Je stejně nebezpečná jako hezká. A nezná žádné ohledy, pokud jde o jejího miláčka. Věřte mi, ta ženská má v zásobě triky, o kterých jste nikdy

neslyšel. Proti jejím zbraním jste s revolverem bezmocný.“

„Pojďme konečně,“ pobízel Courtland. Nelíbilo se mu, jak Belford trápí tu ženu svými slovy. „Vzduch je čistý?“ zeptal se šerif. Starý Svenson přikývl. „Všichni kovboji jsou na ubytovně. Nikdo neví, co se tady děje. Nemusíte se ničeho obávat.“

„Já se ničeho neobávám, jsem jen opatrný. Ale však víte –jediný, kdo si odskáče jakýkoliv špinavý trik, bude váš syn.“ Otevřel dveře a vyhlédl ven. „Jdeme!“ poručil. Dloubl Carla do zad ústím pušky. „Nezapomeňte, že i kdyby mě trefila smrtící kulka, budu mít ještě sílu stlačit spoušť!“

Venku vládl klid. To však nemuselo o ničem svědčit. Courtland věděl, jak snadno se dá ve skrytu stromů a keřů připlížit až k domu.

Rozhlédl se. Nikde nikdo. Ale dokola bylo dost úkrytů pro deset střelců.

Kdykoliv mohl odkudkoliv vyšlehnout výstřel.

Dvě sekundy a on a Belford by byli jako řešeto. Neměli by šanci na obranu.

Jejich jedinou nadějí bylo, že Eric Svenson neohrozí život svého syna. Courtland tomu úplně beze zbytku nevěřil.

Rančer věděl, co stojí na zatykači. Obával se, že Belford hodlá zajatce někde cestou zavraždit.

Pokud by byl Eric Svenson přesvědčen, že jeho syn tak jako tak brzy zemře, hrozilo nebezpečí, že se odhodlá k zoufalému činu, při kterém vsadí do hry i život svého syna.

Něco v Ericově chování Courtlandovi říkalo, že se pokusí osvobodit syna násilím. Někde cestou do Texasu, kde na něj čekala šibenice. Ale možná už tady, během příštích sekund.

+ + + + +

Před verandou čekali čtyři koně. Byla příliš velká tma, než aby se dalo na první pohled zjistit, jestli jsou to rychlá a vytrvalá zvířata. Courtland by se divil, kdyby Svenson vybral zvlášť dobré koně.

První nasedl Courtland, zatímco Belford držel přítomné v šachu. Courtland měl nedobrý pocit, že na něj odněkud ze tmy míří puška.

Potom nasedl Carl Svenson. Šerif ho nespouštěl z očí. Mířil na Svensonovu hruď.

Potom nasedla žena. Předák Hunter jí chtěl pomoct. Belford ho surově udeřil ústím pušky.

„Zpátky! A ani hnout. Lisa umí nasednout sama.“

Poslední nasedl Belford. Eric Svenson a jeho předák na něj mlčky hleděli. Pořád se nic nedělo.

„Varuji vás naposledy, Svensone!“ řekl Belford rančerovi. „Jestli se pokusíte nás pronásledovat a osvobodit syna, tak ho zastřelím. Takže nedělejte hlouposti!“ Rančer na to nic neříkal. Courtland klouzal pohledem po okolí domu. Snažil se vnímat každý šelest. Nevěřil tomu klidu. Starý Svenson nebyl muž, který se snadno vzdává. Pravděpodobně nachystal léčku.

V ubytovně se stále svítilo. Právě, když se tam Courtland díval, se otevřely dveře. Ve světle se objevil kovboj s křivýma nohama. Civěl na ně.

„Co se tu k čertu děje?“ zeptal se víc překvapeně než polekaně. Vzápětí pochopil. Jeho ruka sjela k revolveru. Šerifova puška se prudce pootočila a vyšlehl z ní výstřel.

Kovboj skokem zmizel ve dveřích. Dveře práskly.

„Pryč odsud!“ vykřikl Belford. „Tady začne peklo!“

Zabořil koni podpatky do slabin. Zatímco zvíře prudkým skokem vyrazilo, popadl uzdu Svensonova koně a vlekl ho za sebou. Courtland a žena vyrazili za nimi. V ubytovně kovbojů zhasla světla. Courtland slyšel, jak se tříští sklo v oknech, ze kterých muži vystrkovali hlavně pušek.

Zahřměly dva nebo tri výstřely.

Courtland se skláněl nad krk svého koně.

„Nestřílejte, chlapi!“ volal rančer. „Mají mého syna!“

Střelba okamžitě ustala. Nad krajinou se rozhostilo hluboké ticho.

Bylo slyšet jen kopyta čtyř pádících koní.

+ + + + +

Za okamžik byli u svých schovaných koní.

„Bereme je s sebou,“ houkl Belford. „Jako náhradní.“

Courtland je spěšně odvázal. Daleko za sebou slyšel hlas Erica Svensona křičet příkazy, ale slovům nebylo rozumět.

Jistě dal povel sedlat koně. Za pár minut se za šerifem, jeho zástupcem a jejich zajatci požene nejméně tucet mužů.

Belford nemilosrdně pobízel koně. Svenson se musel spoutanýma rukama křečovitě držet sedlové hrušky, aby se v divokém trysku nezřítil z koně.

Jako kdyby šerif dobře věděl, kam jedou. Vraceli se na východ k horám. Nemířil však k průsmyku, kterým přijeli, ale k nějakému místu trochu jižněji.

Zřejmě tam byla druhá cesta přes hory. Šerif se k ní chtěl dostat, než ji budou moct protivníci obsadit.

Pastviny zůstaly za nimi. Brzy vjeli do jehličnatého lesa. Cesta byla špatná a strmě stoupala, takže mohli jet pouze krokem.

Mezi stromy nedopadalo žádné měsíční světlo, takže Courtland sotva viděl jezdce před sebou. Chvílemi slyšel pouze zvuk kopyt.

Věděl, že na zatčeného dá pozor šerif. Od té ženy se ničeho obávat nemuseli. Ta nemohla nic podniknout, když na jejího milence mířila šerifova puška.

Les skončil. Před nimi se v měsíčním svitu tyčily horské svahy. Jako vysoká nepřekonatelná stěna, která ukončila jejich ústup. Courtland naslouchal do noci. Za nimi v lese vládlo ticho. Nebylo slyšet žádné pronásledovatele. Ale kam se teď měli vydat? Courtland hleděl na skalní stěny čnící vysoko k temné obloze.

„Vy chcete tam nahoru, šerife?“ zeptal se nevěřícně. „Ještě jsem neviděl koně, který by uměl létat.“

„Já taky ne,“ odpověděl Belford. „Ale vede tudy cesta. Kdysi tu měli skrýš bandité. Nikdo kromě nich tuto cestu neznal.“ „A odkud ji znáte vy?“ zeptal se Courtland. „On byl jedním z těch banditů,“ pravila žena s opovržením. Courtland na šerifa překvapeně pohlédl. Belford zůstal v klidu. „Byl jsem jejich zajatcem,“ řekl, aniž by dbal na urážku. „Potřebovali doktora, protože dva z nich schytali při přepadení kulky. Po třech týdnech se mi podařilo utéct.“

„Lže!“ trvala na svém Lisa. „On byl členem bandy. Možná

dokonce její vůdce!“ Belford se jen usmíval. „Jedeme!“ řekl.

„Vy jste se zbláznil?“ Svenson téměř ječel. Courtland zřetelně rozeznával jeho obličej. Ten muž měl strach. „To je šílenství! Ta cesta je tak nebezpečná, že tudy naši kovboji nejezdí ani za světla. Každou chvíli se tu sesune kus svahu. Před dvěma lety to strhlo čtyři naše lidi do propasti. Přejít přes hory v noci je nemožné. Nikdo z nás se nedostane na druhou stranu živý.“

Belford se zasmál. „Raději byste počkal na otce, co? To chápu, ale jedeme dál. Kupředu!“

Brzy se ukázalo, že Svensonovo varování bylo na místě. Cesta by byla nebezpečná i ve dne. Vedla ve strmých zákrutech po svahu.

Přejížděli suťová pole, která se pod kopyty koní mohla dát kdykoliv do pohybu. Potom zase podél skalní stěny po stezce široké snad jedinou stopu. Po pravici skála spadala téměř kolmo dolů. Koně opatrně našlapovali, jako by si byli vědomi nebezpečí. Klapot kopyt se odrážel mezi skalami.

Měsíc vysoko na obloze jen tu a tam zasvítil až na dno propastí, nad nimiž jeli. Hlubina se většinou ukrývala v temnotě.

Tu a tam se pod kopyty koní uvolnil balvan a zřítil se do propasti. Trvalo vždy několik sekund, než kámen dopadl na dno. Některé stěny musely být vysoké sto yardů.

Šerif Belford jel v čele. Vedl za sebou dva náhradní koně. O Svensona se příliš nestaral. Zajatec nemohl nikam uniknout, to bylo jasné. Každý útěk by byl útěkem do smrti.

Za Svensonem jela Lisa. Courtland průvod uzavíral.

Jezdci mezi sebou měli poměrně velké rozestupy. Kvůli nebezpečí padajících kamenů bylo rozumnější, když se nedrželi příliš u sebe.

Courtland přemýšlel, jestli nemá sesednout a vést koně za sebou na uzdě. Ale následoval šerifův příklad. Belford znal cestu a byl evidentně přesvědčen, že si tu koně poradí lépe než lidé.

Skalní stěna, podél které jeli, najednou skončila. V modravém měsíčním svitu před nimi leželo suťové pole široké dobře padesát kroků.

Vlevo tento svah stoupal až téměř na vrcholek hřebenu, vpravo končil po dvaceti krocích hlubinou.

Belford a Svenson již byli na druhé straně. Svenson jel po poněkud širší stezce, Belford již nebyl v dohledu.

Lisa zaváhala. Úzká pěšina, po níž projeli první dva, nebyla téměř rozeznatelná. Kůň však kráčel v klidu dál.

Lisa se rozhodla, že se svěří instinktům zvířete. Kůň našlapoval poměrně jistě.

Courtland čekal. Žena se dostala asi doprostřed kamenitého svahu, když se náhle její kůň zastavil. Ztratil cestu a bál se jít dál? Potom uslyšel nějaký zvuk vlevo nahoře. Byl to kámen, který se kutálel dolů. Ne větší než pěst.

Courtland věděl, že za tímto kamenem budou vzápětí následovat větší a za chvíli bude půlka svahu v pohybu.

Srdce mu na sekundu vynechalo. Bez dechu naslouchal tomu zvuku.

Kámen nebylo ve tmě vidět, ale jeho cesta se dala sledovat sluchem. Courtland slyšel, jak naráží do větších balvanů a kutálí se dál. Zatím bylo slyšet stále jen jediný kámen. Zatraceně, proč se konečně nezastaví? Viděl, jak Lisa uprostřed svahu pobízí koně. Zvíře odmítalo poslušnost. Nehnulo se z místa. Nastražilo uši a otáčelo hlavu doleva, kde se po svahu kutálel kámen.

Lisa se znovu pokusila přimět koně k chůzi. Vzpíral se. Pak se najednou Vzepjal na zadní. Lisa vypadla ze sedla. Kůň se rozběhl šikmo ze svahu, pryč od nebezpečí, které se blížilo seshora. Lisa se nehýbala. Ležela otřesená na zemi. Courtland neváhal ani sekundu. Seskočil ze sedla a rozběhl se k ženě.

Slyšel, že nyní už se valí víc kamenů, ale nedbal na to.

Viděl, jak kůň vpravo pod ním upadl, znovu se zvedl a pokoušel se šplhat zase vzhůru, pryč od že jící propasti, která se otvírala pár yardů pod ním.

Jeho kopyta se zapírala o zem, ale nenacházela oporu. Kamení povolilo a klouzalo dolů.

Courtland byl u ženy. Měla zavřené oči a nehýbala se, neměla však žádné zjevné zranění. Sklonil se a zvedl ji.

Slyšel, jak se svah vpravo pod nimi dal do pohybu. O koně se už nestaral. Řev, který ze sebe zvíře vyrazilo, když přepadlo přes okraj

propasti, neměl nic společného s řičením. Zněl téměř lidsky, smrtelný výkřik živé bytosti, která má strach z neznáma, kterému je bezbranně vydána.

Courtland se rozběhl se ženou v náručí. Chvátal dlouhými skoky přes suťové pole, které bylo všude v pohybu.

Hluboko pod sebou uslyšel po zdánlivě nekonečné době dopad koňského těla.

Courtlanda dělilo od pevné stezky nějakých deset yardů. Za ním se kutálely kameny. Byly velké jak lidská hlava.

Rychlý pohled vlevo mu prozradil, že se sune celý svah nad stezkou. Jen pár sekund a strhne je s sebou do propasti.

Poslední dva zoufalé skoky, pak ucítil pod nohama pevnou půdu.

Za ním už vládlo peklo. Kamení se s rachotem řítilo do propasti. Proud kamenů, štěrku a hlíny, který bral všechno, co mu stálo v cestě.

Courtland položil ženu na zem. Stále ještě byla v bezvědomí. Opřel se o skálu a díval se zpátky.

Vzduchem se neslo burácení. Vzduch byl naplněn prachem.

Také nad hlavou mu létaly kameny. Pohlédl vzhůru. Stěna, o kterou se opíral, čněla jen pár stop nad jeho hlavu. Přes tuto hranu létaly kameny. Courtland se spustil na kolena. Lisa se probrala. Vyděšenýma očima hleděla na lavinu kamení a štěrku, která se sunula do hlubiny jen pár kroků od ní.

Courtland jí položil paži kolem ramen. Schovávala si tvář na jeho hruď, jako by nechtěla nic vidět a slyšet.

Nad dvěma schoulenými lidmi létaly stále větší balvany a mizely někde ve tmě pod nimi.

Courtland už nic neviděl, všechno bylo zahaleno oblakem prachu. Prach mu vnikal do očí.

Zdálo se mu, že slyší někde v tom lomozu řičet svého koně.

Nakonec – Courtland nevěděl, kolik uplynulo času – hluk konečně ustal. Nyní po svahu poskakovaly už jen ojedinělé kameny.

Pomalu se usazoval také prach a Courtland zase viděl měsíc, který nezúčastněně svítil na tu spoušť.

Tu a tam ještě padaly kameny. Courtland zůstal sedět, ženinu

hlavu schovanou na své hrudi.

Ohlédl se doprava, kde se prve nacházelo suťové pole, přes které přejeli. Bylo pryč. Na jeho místě zela hluboká strž.

Krkolomná stezka byla v délce padesáti yardů zničená a na věky neschůdná.

+ + + + +

„Liso! Liso!“

Hlas toho muže se chvěl strachy. Byl to Svensonův hlas.

Courtland ho neviděl, slyšel jen jeho zoufalé volání a kroky, které se rychle blížily.

Pak se Svenson vynořil zpoza zákrutu stezky.

Za ním práskaly výstřely. Puška šerifa Belforda. Carl Svenson běžel dál.

Lisa se odtáhla od Courtlanda a vstala. Vrhla se na Svensonovu hruď a pověsila se mu kolem krku.

Svenson ji hladil po vlasech.

„Miláčku,“ zašeptal. „Měl jsem strach, že už tě nikdy neuvidím.“

Nyní se objevil i šerif. Strnul, když viděl Svensona a ženu. Pušku měl napřaženou. Mířila na Svensonova široká záda.

„Co měla znamenat ta střelba, šerife?“ zeptal se Courtland vztekle. „Chtěl jste snad uvolnit další sesuv?“

„Tenhle šmejd chtěl utéct!“ odsekl Belford nenávistně.

„Nesmysl! Kam by utíkal? Nahoru po stěně? Nebo dolů do propasti? Kolem mého koltu by taky neprošel.“

„Myslel jsem, že jste mrtvý,“ řekl Belford. Ponuře hleděl na Svensonova záda.

„Raději byste spáchal sebevraždu, než abyste nechal utéct zajatce, co?“

Belford neodpověděl.

„Nenávidí mě jako mor,“ řekl Svenson. „Zabije mě, jakmile vjedeme do Texasu. Tak proč nestřílíte, šerife? Copak v tom váš zástupce nejede s vámi?“

Belfordova tvář se zkřivila vzteky.

„Zavři hubu, Svensone!“ vyhrožoval. „Ještě slovo a vyrazím ti pažbou zuby.“

„Jo, to byste snad zvládl.“

+ + + + +

Jeho slova se vyplnila rychleji než se asi sám obával.

Šerif Belford mu zabořil hlaveň pušky do břicha. Zajatec se zkroutil bolestí a zasténal.

Vtom najednou popadl hlaveň pušky. Prudkým trhnutím k sobě přitáhl šerifa. Současně vylétlo jeho levé koleno a zasáhlo šerifa pod pás.

Z pušky vyšel výstřel. Kulka prolétla zajatci mezi tělem a paží.

Svenson zase zaútočil kolenem. Belford se zhroutil. Jeho ruce sklouzly z pušky.

Courtland měl kolt v ruce. Ale mezi ním a Svensonem stála Lisa. Nemohl střílet, aby ji netrefil.

Chytil ženu levou rukou a strhl ji stranou směrem ke skalní stěně. Divoce se bránila. Svenson stále držel spoutanýma rukama hlaveň pušky. Nejprve ji musel otočit, aby mohl střílet.

Žena pro něj chtěla získat čas, který potřeboval, aby sevřel pažbu pod rukou a dostal ukazovák na spoušť.

Vrhla se na Courtlanda beze strachu z jeho zbraně. Její vlastní život jí byl zřejmě lhostejný.

Courtland ji odstrčil. Zakopla a spadla přes šerifa, který se kroutil na zemi.

Courtland pozvedl kolt.

V tu chvíli byl k výstřelu připraven i Svenson. Škubl nabíjecí pákou. Puška mířila na Courtlanda.

Courtland padl na zem.

Ticho noci proťal výstřel. Courtland viděl, jak proti němu vyšlehl sírově žlutý plamen a ucítil horký závan kulky, která mu přelétla nad hlavou.

Ležel natažený na zemi. Těsně vedle něj zela propast.

Viděl před sebou Svensonovu vysokou siluetu. Svensonovi trvalo

dobíjení se spoutanýma rukama příliš dlouho.

Jen na zlomek sekundy Courtland pocítil pokušení prostě stisknout spoušť. Potom to zavrhl a vymrštil se na nohy.

Levou rukou srazil pušku stranou.

Zase zahřměl výstřel. Kulka se kdesi za Courtlandem odrazila od kamene a zakvílela vzduchem.

Courtland se rozmáchl pravicí a udeřil. Dlouhá hlaveň jeho koltu zasáhla Svensona do čela.

Svensonovi se podlomila kolena. Courtland zachytil pušku a vyrval mu ji z ruky.

Svenson se však ještě nevzdával. Prudce vymrštil spoutané pěsti a zasáhl Courtlanda pod bradu.

Courtlandovi projela celým tělem prudká bolest. Najednou si připadal příšerně slabý. Nohy se mu podlomily a skácel se k zemi.

Ležel těsně na okraji propasti. Pravá ruka a pravá noha se mu na sekundu ocitly nad hlubinou.

Navzdory omráčení cítil nebezpečí. Prudký strach, že se zřítí, ho rychle přivedl k plnému vědomí.

Převalil se vlevo, pryč od propasti.

Svenson klečel stále na místě, jen na délku paže od Courtlanda. Také byl omráčen po úderu do hlavy. Civěl na Courtlanda skelnýma očima. Potom se pokusil vzepřít se rukama od země a vstát.

Jeho prsty narazily na kámen velký asi jako dětská hlava.

Okamžitě zvětřil šanci.

Uchopil kámen oběma rukama, pozvedl ho, aby jím vší silou mrštil na Courtlandovu hlavu.

„Stůj!“

Courtland slyšel vlastní hlas jako z obrovské dálky. Hlaveň jeho koltu se matně zaleskla v měsíčním světle. Přes ni viděl náhlý úlek ve Svensonově tváři.

Svenson se nehýbal. Věděl, že šerifův pomocník tentokrát vystřelí.

Byl poražen a věděl to. Promrhal šanci. Možná jedinou šanci, kterou na cestě do vězení dostane.

Rezignovaně svěsil paže. Jeho prsty pustily kámen.

+ + + + +

Courtland vstal. Také ostatní se zvedli.

Courtland hodil šerifovi pušku. Belford ji chytil. Okamžitě namířil na zajatce.

„Proč jste ho neodstřelil, zatraceně?“ zeptal se.

„Nebylo to potřeba,“ odpověděl Courtland klidně.

„Nebylo to potřeba?“ Šerif na Courtlanda užasle hleděl. „Ten chlap nás chtěl poslat do pekla! A ta tygřice mu v tom pomáhala.“

„Na jeho místě bych to zkusil taky. Kdo by se rád nechal pověsit?“

„On to zkusí znovu, jakmile zvětří příležitost. Jestli zase budete mít zábrany zastřelit odsouzeného vraha, který se na vás požene se zbraní, pak tó s námi vidím černě. Vaše trpělivost se nám může pořádně vymstít.“

„To vy jste mu dal šanci zaútočit, šerife,“ řekl Courtland ostře. „Kdybyste do něj nemlátil tou puškou, nedostal by se ke zbrani.“

„Jste pitomec, Courtlande,“ řekl Svenson. „Nechápete, že Belford tu bitku vyprovokoval, aby mě mohl v sebeobraně zabít? On vůbec nemá zábrany mě zabít, ale pokud jste svědek, může mě zabít jen legálně, když se pokusím utéct. Ještě raději by byl, kdybyste mě zastřelil vy. Pak by si nad tím mohl umýt ruce. Vy nejste podezřelý. Na rozdíl od něj nemáte důvod mě zlikvidovat.“

„Drž hubu!“ Belford opět zaútočil hlavní pušky. Tentokrát se Svenson skácel k zemi, aniž by se pokusil o odpor.

Belford zlověstně shlížel na zkroucenou postavu u svých nohou.

„Ti darebáci jsou všichni stejní!“ řekl opovržlivě. „Nemají žádné zábrany zavraždit člověka, ale když mají zaplatit za své zločiny, začnou skučet.“

Pohlédl na Courtlanda s probuzenou nedůvěrou.

„Nevěříte doufám tomu, co ten chlap říká?“

„Věřím tomu, co vidím,“ odpověděl Courtland. „Vidím, že využije každé příležitosti k útěku. Taky vidím, že vy nevynecháte žádnou příležitost, jak ho šikanovat.“

„Dělám toto řemeslo déle než vy, Courtlande. Dávno jsem poznal, že takoví chlapi rozumí jen jediné řeči. Tady té!“ Potřásl puškou. „Věřte mi, Courtlande. Až budeme se zajatcem v Connorville, budete stejně tvrdý a rázný jako já. Buďto by vás zabil on sám nebo jeho komplici.“

Šerif se krátce odmlčel.

Potom tvrdě dodal: „Nebo taky já! Znám jen jednu zásadu: Kdo není se mnou, je proti mně. Neutralita neexistuje. Buďto mi pomůžete dopravit zatčeného zpět do vězení, jak je vaší povinností jako mého zástupce, nebo se postavíte proti mně. V tom případě s vámi budu zacházet stejně jako tady s tím. Rozumíte mi?“

„Já vím, co je má povinnost, šerife,“ řekl Courtland v klidu. „Ale nenechám si od nikoho vyhrožovat! Ani od šerifa! Jestli se mnou budete chtít zacházet jako se zločincem, dopustíte se největší chyby vašeho života. A možná i poslední.“

Belford na něj číhavě hleděl.

„Já z vás nejsem moudrý. Jste nezvykle odvážný člověk. Ale nejste asi dost tvrdý na tuto zemi a na tuto práci. Třeba se to změní, až nás dostihnou naši pronásledovatelé. Pak už budete muset střílet!“

„Nikdo nás nedostihne,“ řekl Courtland. „Tato cesta zmizela jednou provždy.“

Belford zavrtěl hlavou. „Starý Svenson se tak rychle nevzdá. Zburcuje nebe i peklo, aby nás dostal. Jeho lidi budou hlídat každou stezku v okruhu padesáti mil. Beztak už vypsal odměnu na mou hlavu. Odměnu za šerifa!“ Belford se uchechtl, ale hned zvážněl. „Existuje dost neřádů, kteří rádi zabijí muže zákona, pokud se jim to finančně vyplatí.“

Carl Svenson se ještě nevzpamatoval. Asi měl pořádné bolesti v podbřišku, kam ho zasáhla hlaveň Belfordovy pušky.

Belford do něj dloubl puškou.

„Půjdete první!“ poručil. „Nepokoušejte se utíkat! Kulka je rychlejší než nejrychlejší běžec!“

„Já neudělám nic, co by vám dalo záminku mě zavraždit,“ řekl Svenson přidušeným hlasem.

„A žádné rychlé pohyby, Svensone! Stezka je tu místy velice

úzká, jak jste sám poznal a propast hluboká. Kdo se do ní zřítí, poletí až do pekla.“

Svenson šel první.

Šerif ho následoval s namířenou puškou. Za šerifem šla žena. Courtland byl zase poslední.

Úzká stezka se vinula kolem skalní stěny a stále stoupala. Po pár minutách dorazili na nevelkou plošinu, kde čekali koně.

Zvířata byla neklidná a vyplašená. V nepřítomnosti lidí se koně neodvážili dál. Tiskli se k sobě, jako by hledali ochranu v těsném houfu.

„Teď už bude cesta snazší,“ řekl šerif. „Nejnebezpečnější místa máme za sebou.

Můžeme jet rychleji. Ale ne moc rychle, Svensone! Víte proč.“

Lisa a Svenson, kteří přišli o koně, si vzali náhradní.

+ + + + +

Nechali za sebou nejvyšší bod cesty a jeli zase dolů. Nezastavili, aby šetřili koně. Zdálo se, že Belford má nějaký cíl, ke kterému chce dorazit ještě té noci.

Krajina už nebyla tak rozeklaná. Nacházeli se v úzkém údolí, kterým jeli na jih. Bylo zarostlé hustým lesem. Postupovali jen pomalu. Teprve za svítání dal šerif povel zastavit. „Odpočineme si tu?“ zeptal se Courtland. „Koně jsou vyčerpaní.“

Belford pokrčil rameny. „Možná budeme muset hned dál.“

„Jak to? Vede sem od Svensonova ranče ještě jiná cesta?“

„Já teď nemluvím o Svensonovi a jeho kovbojích, ale o Tomu Coppardovi. Jeho banda se často motá někde tady.“

„To vy musíte vědět, když jste k nim sám patřil,“ pošklebovalse Svenson.

Belford si ho nevšímal. Ani se na něj nepodíval.

„V tomto údolí mívala útočiště Coppardova banda,“ řekl Courtlandovi. „Pár srubů, brzy u nich budeme. Když budeme mít štěstí, nikdo tam nebude a my dopřejeme koním odpočinek.“

„Vy chcete odpočívat zrovna ve skrýši banditů?“

„Když není lev doma, není nikde tak bezpečno jak v jeho doupěti,“ zazubil se Belford. „Takže jedeme! Ale opatrně, ať nás neslyší zdaleka.“

Po pěti stech yardech opět zastavili. Šerif sesedl a vytáhl pušku. Potom kývl na Courtlanda, aby ho následoval.

Muži se co nejtišeji prodírali hustým podrostem. Už po pár krocích se dostali na kraj mýtiny.

Slunce ještě nevyšlo, ale na volném prostranství už vládlo téměř denní světlo.

Uprostřed stály tři nízké sruby. Vypadaly neobydlené. Nikde se nesvítilo, nikde ani člověk, ani kůň.

„Trochu se tu porozhlédnu,“ řekl Belford. „Vy zůstanete tady a ohlídáte zajatce. Kdyby chtěl utéct, budete okamžitě střílet, jasné? A pokud se dostanu do přestřelky, přijdete mi na pomoc jedině, až vás zavolám!“

„Vy si myslíte, že si sám poradíte s celou bandou?“

„Kdyby tu byla celá banda, rozhodně bych se neukazoval,“ odpověděl Belford. „Ale jednoho nebo dvou banditů se nebojím. Takže zůstaňte tady a dohlédněte, ať se zatčený chová klidně.“

Belford zmizel v šeru lesa. Nehodlal vyjít na mýtinu. V šedavém světle by byl na volném prostranství dobře vidět a poskytoval by dobrý cíl.

+ + + + +

Courtland se vrátil těch pár kroků ke koním.

„Slezte, Svensone!“

Zajatec poslechl. Také Lisa sesedla.

„Sedněte si na zem a ani se nehněte!“

Svenson poslechl.

Courtland vytáhl ze sedlového pouzdra pušku a zaujal pozici za stromem. Viděl z toho místa jak sruby na louce, tak zatčeného.

Mezi domy se nic nehýbalo. Neslyšel jediný podezřelý zvuk. Byl si jistý, že domy jsou prázdné. Ale šerif Belford znal Toma Copparda a jeho bandu. Pokud považoval za nutné nejprve prohledat okolí, pak

k tomu měl asi důvod.

A i Courtland včera poznal, že Coppard rád útočí ze zálohy. Náhle a bez varování.

Rána na rameni ho zase příšerně bolela. Sáhl na ni. Obvaz byl vlhký od krve.

Dlouhá jízda byla velice namáhavá. Courtland byl unavený. Cítil se mdle a měl lehkou horečku.

Musel se zdravým ramenem opřít o strom, jinak by se neudržel na nohou.

Podíval se na zajatce.

Svenson seděl v trávě a pozoroval ho. Jistě už poznal, v jakém stavu se Courtland nachází. Trpělivě čekal na svou šanci.

Pokud Courtland nedostane příležitost odpočívat, odpadne sám od sebe. Svensonovi pak bude stačit jen sebrat jeho zbraně.

+ + + + +

Mezi sruby se najednou začalo střílet. Výstřely z pušky. V rychlém sledu na ně odpověděl kolt.

Puška zřejmě patřila šerifovi. Takže přece jenom ve zdánlivě opuštěném úkrytu někoho vyslídil.

Courtland za sebou uslyšel kradmý pohyb. Prudce se otočil.

Dva kroky od něj stál Svenson. Spoutané ruce zvedl vysoko nad hlavu. Držel v nich tlustou sukovitou větev,

Vši silou udeřil.

Courtland rychle ukročil stranou.

Prudká rána minula jeho hlavu, avšak nevyhnula se jeho zraněnému rameni. Celým tělem mu projela vlna bolesti.

Svenson se okamžitě napřáhl k další ráně. Jeho obličej byl sešklebeň zuřivostí. V očích mu jiskřila vražedná posedlost.

Viděl, že na něj míří Courtlandova puška. Hlaveň zbraně se téměř dotýkala jeho hrudi. Ale trvalo to celou nekonečnou sekundu, než si tuto skutečnost uvědomil.

Teprve potom rezignovaně odhodil klacek. V očích mu zůstala neúprosná nenávist a touha zabít Courtlanda.

„Moje chvíle ještě přijde, Courtlande!“ zaprskal. „A sice brzo. Vy jste v koncích! Nepotrvá dlouho a skácíte se jak suchý strom. Pak už vám nepomůže ani puška a já vás zničím! Nemilosrdně a jednou provždy. Já se nenechám dovléct pod šibenici.“

„Zavřete konečně klapačku, Svensone!

Jestli nás tím žvaněním prozradíte, zabiju vás!“

Svenson se zasmál. „Pochybuji, že byste to dokázal. Vždyť už jste měl důvod mě zabít a neudělal jste to. Vy nejste stejný jako Belford. Belford nosí hvězdu, ale je to zločinec. Já nevím, proč mu pomáháte, ale vím, že jste slušný chlap. Pomyšlení, že možná předáte katovi nevinného, vám nedává klidu.“

Mezi sruby se stále střílelo. Courtland by nejraději zasáhl do boje, ale myslel na šerifův příkaz, že musí za každou cenu zůstat u zajatce. Zatím ho šerif nevolal, takže ho nepotřeboval.

„Nechejte mě běžet, Courtlande!“ naléhal Svenson. „Proč mě chcete vidět na šibenici? Nic jsem vám neudělal.“

Courtland neodpověděl.

„Belford nechce jet až do Connorville,“ pokračoval Svenson chvatně. Věděl, že nemá moc času, než se šerif vrátí. „Můj otec nás dřív nebo později dostihne. Jistě dojde k boji a ten Belford nepřežije. A vy taky ne, jestli mu budete pomáhat! Nechejte mě jít. Potom zachráníte nejen můj život, ale i svůj vlastní. Belford zemře, chcete snad zemřít s ním? Chcete mu dovolit, aby mě před smrtí taky zabil?“

„A mě taky!“ dodala Lisa.

„Vás?“ zeptal se Courtland užasle. „Proč?“

„Jsem jeho žena,“ odpověděla. „Šerifova žena.“

Přestřelka ustala. Několik sekund vládlo ticho. Bylo slyšet pouze šumění větru v korunách stromů.

Potom se ozval dusot kopyt.

U srubů se objevila silueta jezdce. Vyrazil ke kraji lesa, přesně k místu, kde stál Courtland.

„Stát!“ vykřikl.

Odpovědí byly výstřely z revolveru. Kulky se zavrtaly do kmene mocného stromu, za kterým se kryl Courtland. Jezdec se řítil dál.

Courtland pozvedl pušku a vystřelil. Jezdec se zakymácel, ale nespadl z koně. Byl jen pár yardů od kraje lesa.

Courtland viděl kolt v ruce toho muže a viděl, jak z něj vyšlehl výstřel.

Dobil a vypálil od boku. Jezdec byl nyní přesně vedle něj, mezi prvními stromy. Zase na Courtlanda namířil kolt. Pak se ale najednou svezl ze sedla a padl Courtlandovi přímo k nohám.

Muž zůstal bez hnutí ležet. Kůň pádil dál, přímo na Svensona. Svenson se prudkým skokem vrhl stranou. „Dostal jste ho, Courtlande?“ volal Belford od srubů.

„Ano,“ odpověděl Courtland. Pohlédl na tělo u svých nohou.

Ten muž stále svíral v ruce kolt. Najednou se zbraň pohnula. V šeru lesa ten pohyb nebyl téměř vidět. Ústí zbraně se otočilo na Courtlanda.

Courtland vykopl pravou nohou. Špička boty zasáhla banditovo zápěstí. Sténání zraněného bylo přehlušeno výstřelem. Kulka šla do prázdna. Courtlanda srazil prudký náraz ze strany. Byl to Svenson, který se po něm vrhl vší silou.

Courtland spadl na kmen stromu. Jeho zraněné rameno tvrdě narazilo. Náhlá bolest ho téměř znehybnila. Nebyl schopen se pohnout.

Pomalu sklouzl po kmeni na zem. Svenson se sklonil a vytrhl zraněnému banditovi kolt.

Courtland zahlédl ve Svensonových spoutaných rukou revolver a pokusil se pozvednout pušku. Ochromení, které z levého ramene zachvátilo celé jeho tělo, mu nedovolilo dobít a vystřelit. Svenson pozvedl kolt a namířil na Courtlanda.

Courtland slyšel tiché kovové cvaknutí kohoutku.

Čekal na výstřel.

Úderník pak poskočil vpřed. Ozvalo se jen tiché klapnutí. Žádný výstřel nezahřměl.

Svenson znovu stiskl spoušť. Zkusil to i potřetí. Kohoutek pokaždé udeřil na prázdnou patronu.

Svenson zuřivě zaklel. Jeho tvář se změnila s grimasu zuřivosti a zklamání.

Zvedl spoutané ruce, aby Courtlanda přetáhl koltem přes hlavu.

Courtland se svezl stranou. Zbraň udeřila jen do kmene stromu.

Courtland v pádu udeřil zatčeného hlavní pušky do boku. Svenson zaječel bolestí a pustil revolver.

Courtland pomalu vstal. Rychle ustoupil, aby se na něj Svenson nemohl vrhnout. Stále ještě se mu nevrátila síla.

Horší než bolest v jeho rameni byla olověná malátnost, kterou cítil v údech. Musel se zase zády opřít o strom, aby nespadl.

Před očima se mu stahovala šedivá mlha, skrze kterou viděl jen Svensonovu siluetu.

Svenson na něj nenávistně zíral. Rozmýšlel se, jestli se může odvážit ještě dalšího výpadu.

Courtland škubl nabíjecí pákou. Puška byla připravená k výstřelu.

+ + + + +

„Tak zase nic, Svensone,“ řekl Courtland znaveně. „Zkusíte to ještě jednou?“

„Až dostanu další příležitost,“ hrozil Svenson nenávistně.“

„Vynášíte trumfy příliš často, Svensone. Už jste mě dost varoval. Vím, že od vás musím čekat všechno. Ale pletete se, jestli myslíte, že to proti mně budete mít snazší, když jsem zraněný. Zatím mi stačilo vás zmlátit, ale když mi na to nebudou stačit síly, zastřelím vás.“

„To jste měl udělat už dávno,“ prohlásil šerif Belford, který se vynořil za ním. „Vaše podivné a nepochopitelné zábrany střílet na zločince, který vás napadne, vás přivedou do hrobu.“

„Já ho nechci zabít,“ řekl Courtland. „Já jsem ho k smrti neodsoudil. To udělali jiní, takže ať rozsudek vykonají oni. Já nejsem popravčí.“

„Ale jste!“ řekla Lisa. „Pomáháte dostat Carla na šibenici. Takže jste jak katovský pacholek.“

„Dost těch keců!“ řekl Belford znechuceně. Sklonil se k banditovi.

„Je mrtvý,“ prohlásil. „Bob Patterson, jeden z Coppardových lidí. Bohužel už se ho nemůžu zeptat, kde jsou jeho kumpáni.“

„Proč se tu ten chlap motal sám?“ zeptal se Courtland.

„Předpokládám, že nás Coppard hledá. Pro případ, že by mě napadlo ukrýt se se zajatcem zrovna tady, tu Coppard nechal jednoho chlapa, který nás měl patřičně přivítat. Dělal co mohl, aby mě zabil.“

„Coppard je možná někde poblíž,“ uvažoval Courtland.

„To je podle mě docela možné,“ přisvědčil Belford. „Ale nemůžeme dál. Koně jsou vyčerpaní. A i vy vypadáte, že by vám odpočinek pomohl.“

+ + + + +

Odvedli koně ke srubům. Uvázali je před největším z nich. Belford rozrazil dveře.

„Jděte dovnitř a udělejte světlo, Courtlande,“ určil. „Tentokrát na našeho přítele dohlédnu sám.“

Courtland vstoupil. Oknem viděl na východě první paprsky slunce. Tady ve srubu však ještě stále byla tma.

Na háku u dveří našel lucernu a zapálil ji. Belford pak dovnitř postrčil zajatce. Pak vešla žena.

Belford se rozhlédl. Ve dřevěné podlaze uviděl nevelký poklop. Byl na něm upevněn železný kruh.

„Sednout na ten poklop!“ poručil zajatci.

Svenson na něj udiveně pohlédl, protože nechápal, co má šerif v úmyslu.

Belford ho strčil pažbou do kříže. Svenson teď poslechl.

„Vidíte, Courtlande, tohle je řeč, které rozumí. A teď se postaráme o to, aby nepřišel na špatné myšlenky.“

Sklonil se a otevřel zajatcova pouta. Potom jeden náramek zacvakl k železnému kruhu a druhý kolem zajatcova pravého zápěstí.

„Tak, teď neuteče,“ prohlásil spokojeně. „To by musel vytrhnout z podlahy celý poklop.“

„Proč ho prostě nezavřete do sklepa?“

Belford se uchechtl.

„Větší potěšení bych mu poskytnout nemohl. Ze sklepa vede až do lesa tunel. Navíc chci našeho kamaráda mít stále na mušce. To by mohla být výhoda, pokud by se zjevil jeho otec. Dědek si nic

nedovolí, pokud moje puška bude mířit na hlavu jeho milovaného nezvedeného synka.“

„Jsi netvor!“ řekla Lisa.

„Ne, drahoušku,“ zašklebil se Belford. „Jenom se snažím zůstat naživu. Mám totiž svůj život docela rád.“ „Jiní taky,“ prskla Lisa.

Belford pohlédl na zajatce.

„Máte hezkou přímluvkyni, Svensone,“ řekl. „Vaše smůla je v tom, že už ji neposlouchám od té doby, co s vámi utekla. Od té doby jsem k jejím prosbám hluchý.“ Najednou změnil téma. „Mimochodem, Svensone, kolik platíte Coppardovi, aby mě zabil?“

„Nevím, o čem mluvíte,“ řekl Svenson po kradmém pohledu na Lisu, která na něj tázavě hleděla.

„Courtland to tedy rozhodně ví,“ řekl Belford. Neklidně vyhlédl z okna. „Možná se tu Coppard brzo ukáže. Půjdu ven a budu hlídat. Uklidím taky toho mrtvého. O mně se starat nemusíte, Courtlande. Nejlepší bude, když si půjdete lehnout. Vypadáte jak chodící mrtvola. Máme před sebou namáhavou cestu.“

Jeho pohled pomalu přejel po těle jeho ženy. Odolávala jeho pohledu.

„Ale než půjdete spát, měl byste svázat tuhle ženskou. Je ještě nebezpečnější než Svenson. Dejte si na ni pozor! Hlavně tehdy, kdyby začala být moc… přítulná. Byl jsem s ní ženatý dost dlouho, takže vím, že by dokázala svést i kamenného George Washingtona. Muž z masa a kostí je jí vydán na milost a nemilost, pokud si ji nedrží od těla puškou.

Otočil se a vyšel ven.

+ + + + +

Žena se za ním dívala, dokud nezmizel v lese. Potom se otočila k Courtlandovi.

„Vaše rána krvácí,“ řekla. „Znovu vám to obvážu. Jestli ze mě máte strach, můžete mě u toho držet v šachu puškou,“ dodala posměšně.

„Já nevím, co si o vás myslet,“ řekl Courtland. „Podvedla jste

svého muže se zločincem a zkoušíte všechno, abyste zločinci pomohla k útěku. Přesto si nemyslím, že jste tak špatná, jak tvrdí Belford. Ale chápu, že vás nenávidí.“

„Nikdy mě nemiloval,“ řekla Lisa. „To mi bylo jasné už brzy po svatbě. Ale trvalo mi dva roky, než jsem poznala, že je zločinec.“ „Aha? A kdy jste to poznala?“ „Bylo obecně známé, že je členem bandy Toma Copparda. Ale všichni mu věřili, že se k banditům nepřipojil dobrovolně, ale že ho Coppard donutil jezdit s ním a starat se o jeho zraněné. Víte přece, že původně byl doktor.“ „Ano, mluvil o tom.“ „Jednoho dne, po přepadu banky, bandity pronásledoval silný oddíl domobrany. Belfordův kůň byl postřelen a Belford padl pronásledovatelům do rukou. Navyprávěl těm mužům tuhle historku, a když slíbil, že je dovede k úkrytu banditů, uvěřili mu. Ten boj se odehrál někde tady poblíž. Polovina bandy byla pobita, druhá polovina unikla. Pak se ovšem zase vrátila a řádila hůř než předtím.“ „A co Belford?“

„Belford odešel daleko odsud, až do Texasu a usadil se v Connorville jako doktor. Byl šikovný a brzy se z něj stál uznávaný muž. Tehdy jsem se s ním seznámila. Když jsme se vzali, myslela jsem, že jsem nejšťastnější žena pod sluncem.“ „A kdy se to změnilo?“ „Jednou došlo v jeho ordinaci k přestřelce. Zemřeli tam tři muži. Nejméně dva Belfordovou rukou. Tvrdil, že to byli vrazi, kteří zabili jeho pacienta. Jelikož ve městě zrovna neměli šerifa, zvolili Belforda. Brzy nato nechal plavat doktořinu a pracoval jen jako šerif.“

„Ne každý doktor by byl tak rozhodný,“ poznamenal Courtland. „Ale toto rozhodnutí se dá pořád chápat.“

„Taky jsem to zkoušela. Ale brzy jsem poznala, že ho nová práce mnohem víc baví.“ „Co je na tom špatného, když má člověk rád svou práci?“

„Špatně mi rozumíte. Jeho baví zavírat lidi. Baví ho pronásledovat lidi jak lovnou zvěř. A taky ho baví vodit odsouzence na šibenici a nasazovat jim oprátku.“

„To už patří k práci šerifa, vykonat rozsudek, když není po ruce popravčí,“ řekl Courtland. „Vás by to bavilo?“ zeptala se Lisa. „Ne,

to v žádném případě!“ „Snesla bych, kdybych byla vdaná za šerifa, ale s katem jsem žít nemohla. A už vůbec ne s takovým, který tuto stránku řemesla nepovažuje za nutné zlo, ale za potěšení. Je to vrah. Jistě, zabíjí jen tehdy, když mu to zákon dovolí nebo dokonce poroučí. Ale zabíjí rád.“ „Šerif asi nebude zrovna příjemný patron, ale tenhle je mi sympatický úplně stejně jako on.“ Courtland ukázal na Svensona. „Na tohoto vraha jste natrefila jak?“

„On není vrah!“ odsekla Lisa vztekle. Její krásné tmavé oči na Courtlanda zlobně zasršely.

„Jenomže byl odsouzen za vraždu.“

„To nebyl poctivý proces!“ prohlásila Lisa rázně. „Byla to odporná komedie. Carl neměl nejmenší šanci. Pusťte ho, pane Courtlande! Chcete snad dostat na šibenici nevinného?“

„Já nemůžu posoudit, jestli je nevinný a ani to není moje věc. Moje úloha je, dopravit zatčeného do Connorville a to taky udělám.“

„Zdá se mi, že ho nenávidíte,“ řekla žena. Zamyšleně na něj hleděla. „Proč? Co vám udělal?“

„Včera zavraždili mého přítele. Ze zálohy. Já sám jsem zůstal naživu jen náhodou. Bez Belfordovy pomoci bych to nepřežil.“

„Takže odtud to zranění,“ poznamenala Lisa. „Kdo to udělal?“

„Tom Coppard a jeho lidi. Spletli si George a mě se šerifem a jeho zástupcem.“

„Takže vy s ním spolupracujete teprve od včerejška?“

„Ano. Ztratil jsem přítele a šerif svého pomocníka. Pro oba to bylo jednoznačné.“

„Je mi líto vašeho přítele, pane Courtlande. Chápu, jak musíte nenávidět jeho vrahy. Ale co s tím má společného Carl?“

„Šerif je přesvědčen, že Coppard jednal na Svensonovu zakázku.“

Svenson vyprskl. „To je tomu darebákovi podobné! Já a Coppard! Zrovna my dva. Pokaždé, když se jen zahlédneme, po sobě střílíme. Coppard odehnal z otcových pastvin už celá stáda. Jestli ho otec dostane, dá ho bez soudu pověsit.“

„Docela vám věřím, že váš otec toho banditu nemůže vystát,“ řekl Courtland zamyšleně. „Ale vy a Coppard máte mnoho společného. Například na vás na oba čeká šibenice. A také máte oba důvod

pomstít se Belfordovi. Máte společné zájmy a společného nepřítele. Připadá mi docela pravděpodobné, že jste se s Coppardem spojili, abyste zlikvidovali šerifa Belforda.“

„To vám Belford namluvil, abyste mě považoval za viníka vraždy vašeho přítele? Potřeboval vaši pomoc, takže vás obelhal. Nenávidí mě a chce mě zničit. Neštítí se přitom ničeho.“

Courtland dávno pochopil, že šerif Belford nejedná z čiré služební svědomitosti. Belford v tomto případě nebojoval za zákon, ale chtěl se pomstít muži, který mu sebral ženu.

Jenomže to nebyl žádný důkaz, že by byl Svenson nevinný. Koneckonců existoval rozsudek smrti a zatykač, na kterém stálo: živý nebo mrtvý.

+ + + + +

„Jak to tehdy bylo při vašem procesu, Svensone?“ zeptal se Courtland. „Koho jste to vlastně zabil?“

„Nikoho,“ odsekl Svenson. „To byla Belfordova lež.“

„Ale nějaký mrtvý v tom byl, ne? Bez mrtvoly se proces nekoná. Kdo zemřel?“

„Nějaký Bill Henderson. Vlastnil v Connnorville putyku pochybné pověsti. Jedné noci ho zastřelili. Nevím kdo to udělal. Šerif to taky asi neví, protože tvrdí, že jsem vrahem já. On a jeho zástupce Burke odpřisáhli před soudem, že mě viděli po činu vycházet z Hendersonova domu. Soud jim uvěřil. Já jsem to ale neudělal, toho večera jsem…“

Odmlčel se a pohlédl na ženu. Jeho tvář prozrazovala lehkou nejistotu. V očích měl němou prosbu.

Potom se zase otočil na Courtlanda.

„Vůbec jsem toho člověka nemohl zastřelit. Toho večera jsem byl u Lisy.“

„Je to pravda?“ zeptal se Courtland.

Žena zaváhala s odpovědí. Nejprve se podívala na Svensona. Pak její oči zabloudily oknem k lesu, kde zřejmě obcházel šerif.

„Ano,“ řekla tiše. „Byl se mnou.“

„Řekla jste to před soudem?“

„Ne. Já… nikdo by mi stejně nevěřil.“

„Jaký důvod by Belford měl, aby vás neprávem obvinil z vraždy, Svensone?“

„Člověče, vy jste zabedněnec! Přebral jsem mu ženu. Tím jsem ho zesměšnil před celým městem. Něco takového Belford nepromíjí. Jeho žena je mu dávno lhostejná, ale když od něj odešla, zranila jeho ješitnost a dobrou pověst. Chtěl se pomstít mně i Lise. Proto mě chce dostat na Šibenici.“

„Měl jste s tím Hendersonem nějaké spory?“

„Ano, pohádali jsme se,“ přiznal Svenson.

„O co šlo?“

„Myslel si, že mám poměr s jeho ženou. Vyhrožoval, že mě zastřelí, pokud mě uvidí v blízkosti své manželky. Ale já jsem s ní nic neměl. Skoro jsem ji neznal.“

„Je skutečně zarážející, jak často někdo obviňuje tak čestného muže, jako jste vy,“ ušklíbl se Courtland. „Teď byste se měli vyspat. Čeká nás těžká cesta.“

„Jděte k čertu!“ řekl Svenson vztekle. „Nejste o nic lepší než Belford.“

„Postarám se o vaše zranění, pane Courtlande,“ řekla Lisa.

„Díky za ochotu, ale zvládnu to sám.“

„Jsem školená sestra. Pomáhala jsem Belfordovi, když se ještě živil jako lékař. Nebo máte strach, že se k vám moc přiblížím? Šerifovo varování asi padlo na úrodnou půdu.“

„Bojí se, že ho svedeš,“ posmíval se Svenson.

„.Dokud nás budete hlídat, nemůže se nic stát,“ ušklíbl se Courtland.

Potměšilý výraz ze Svensonovy tváře zmizel. Nenávistně hleděl na Courtlanda. Potom v návalu zuřivosti zacloumal velkým železným kruhem, ke kterému byl připoután.

Courtland na něj pobaveně hleděl.

„Máte podezřele malou důvěru ve věrnost ženy, kterou milujete nadevše, Svensone. I když vám poskytla falešné alibi.“

„Za to vás zabiju, Courtlande!“ zasyčel Svenson. „Přísahám, že

vás zabiju! Vás a Belforda!“

Courtland neodpověděl. Šel ven, aby přinesl ze sedlové brašny obvazy.

„Čert vás vem, Courtlande!“ hulákal za ním Svenson. V bezmocném vzteku cloumal kruhem. Potom za Courtlandem plivl.

Courtland se o něj už nestaral.

+ + + + +

Venku před domem vládl klid. Šerif stál na kraji lesa. Zvolna zamával rukou, aby Courtlandovi naznačil, že vzduch je čistý.

Courtland našel obvazy a vrátil se do domu.

Svenson stále zuřil a nadával. Jako šílenec cloumal kruhem zapuštěným do poklopu.

„To jste si vybrala pěkný dáreček, paní Belfordová,“ řekl Courtland. „Pojďme raději vedle. Pomalu mi to jeho špatné chování jde na nervy.“

Šel do vedlejší místnosti. Byla to ložnice. Z okna viděl Šerifa. Belford se díval jeho směrem.

Courtland si sedl na jednu ze dvou postelí. Deka byla čistá a dokonce složená. Známka toho, že tu bandité nedávno byli a zřejmě se sem hodlají vrátit. Asi tuto skrýš v horách používali často.

Musíme odsud co nejdřív zmizet, pomyslel si Courtland. Jestli nás tu najdou, bude to zatraceně nepříjemné.

Do malé místnosti váhavě přišla i Lisa.

Otevřenými dveřmi Courtland viděl Svensona, který dřepěl uvázaný na poklopu a upíral na něj krví podlité, nenávistné oči.

Courtland zavřel dveře. Nechtěl se na toho člověka dívat.

„Myslím, že ze mě teď máte strach, paní Belfordová,“ řekl Courtland. „Ale já nejsem nestvůra. Nemám ve zvyku ubližovat ženám.

A už vůbec ne takovým, jejichž manžel stojí před domem a milenec prská vzteky za dveřmi.“

„Proč mě stále urážíte? Chápu, že mě nenávidí můj manžel, ale co jsem udělala vám?“

„Mně je naprosto ukradené, jestli jste svému muži nasadila parohy," řekl Courtland drsně. „To je jeho problém. Taky je mi úplně jedno, že jste se spustila s tak odporným chlapem jako je Svenson. Sice nevím, co na něm vidíte, ale sympatičtější než váš muž rozhodně není. Ale to je vaše věc. Nic mi do toho není. Jenomže já se nemůžu zbavit myšlenky, že Svenson nese podíl na smrti mého přítele. Nemůžete se divit, že nezahrnu přátelstvím milenku člověka, který nechal ze zálohy odstřelit mého kamaráda, paní Belfordová!"

„Neříkejte mi paní Belfordová, prosím! Odešla jsem od Belforda a už nikdy se k němu nevrátím. Ale teď se podívám na vaše zranění. Sedněte si tady na židli."

Posadila se vedle něj.

Courtland se tiše pousmál. Chápal, že si žena nechce sednou k němu na postel. Jemu to takhle bylo také milejší. Lisa byla velice krásná žena, která uměla člověku zamotat hlavu. Kdyby nasadila všechno své umění, aby ho přemluvila, aby nechal Svensona běžet, kdoví jak by to dopadlo.

Courtland se každopádně rozhodl, že si nebude zahrávat s ohněm. Ta žena už tak nahlodala jeho přesvědčení, že Carl Svenson je vrah. Chtěl o všem v klidu popřemýšlet.

Bylo mnoho věcí, které musel promyslet. Právě pomáhal odvést člověka na šibenici. Dostavily se však pochybnosti, zda ten člověk šibenici skutečně zaslouží.

Belford Svensona nenáviděl, to bylo jasně cítit. A měl dobrý důvod ho nenávidět. Nabízelo se podezření, že se šerif chce především pomstít. V tom případě by Courtland šerifovi pomáhat nesměl. Stal by se spolupachatelem zločinu.

Na druhou stranu Svensona shledal vinným řádný soud. To byla nepopiratelná skutečnost. Courtland nemohl nad pravomocným rozsudkem jen tak mávnout rukou a nechat zatčeného běžet.

I kdyby měl nezpochybnitelné důkazy, že se při procesu proti Svensonovi hrálo špinavými metodami, stejně toho muže nemohl pustit, nýbrž musel by podnítit nový proces, ve kterém by byl Svenson osvobozen.

Lisina tvář byla těsně u jeho, zatímco ho ošetřovala. Její prsty

byly šikovné a jemné.

Byla by to skvělá žena, kdyby si nevybrala zrovna Svensona, pomyslel si Courtland. Je jí škoda.

„Milujete ho?“ zeptal se z ničeho nic.

Lisu ta otázka nezaskočila. Sice ji neodmítla, ale ani se na Courtlanda nedívala, když odpověděla:

„Na to jsem se už taky ptala. Možná jsem si od začátku jen něco nalhávala. Po mém zklamání s Belfordem jsem hledala útěchu a porozumění a Carl byl muž, který mi to všechno mohl nabídnout. Ale…“

Dál nemluvila.

„Byl skutečně u vás té noci, kdy byl zastřelen Henderson? Nebo byl u jiné? U Hendersonovy ženy?“

Lisa na něj dlouze pohlédla. „Ano, byl u mě.“

„Lžete,“ řekl Courtland. „Všiml jsem si, jak jste se zachvěla, když zmínil Hendersonovu ženu. Vy tedy víte, že s ní měl poměr. A víte, že té noci u vás nebyl.“

„Ale u ní taky ne! To mi přísahal. A já mu věřím!“

Courtland potřásl hlavou. „Tenkrát jste mu věřila. Ale teď už pochybujete. Ať byl Svenson v době vraždy kdekoliv, u vás nebyl. To znamená, že nemá alibi. Mohl Hendersona klidně zastřelit.“

Lisa rázně zavrtěla hlavou. „On to neudělal! Já to vím! On to nemohl udělat!“

„Proč ne? Protože to by se vám zhroutil svět? Protože byste musela uznat, že jste dvakrát po sobě narazila na špatného muže?“

„Přestaňte mě trápit!“

„Chci vás jen vytáhnout z vašeho snění. Chci vám říct, jak se to všechno stalo. Svenson je sukničkář. Měl s vámi snadnou hru. Vaše manželství ztroskotalo a vy jste si myslela, že Svenson je pro vás ten pravý. Ale on si s vámi jen zahrával. Začal si s Hendersonovou ženou. Henderson na to přišel, stejně jako na Svensona přišel váš muž.“

„Já jsem ho tehdy hned opustila. Chtěl, abych se k němu vrátila, ale já jsem nemohla. Už jsem to u něj nemohla vydržet. Nemohla jsem s ním už žít. Každou noc, kterou jsem vedle něj ležela, jsem

myslela na to, koho toho dne zastřelil, nebo koho povede zítra na šibenici.“

„Toho večera vám Svenson napovídal, že jde do saloonu hrát karty a dát si pár whisky, je to tak?“

Lisa neodpověděla, ale i to bylo dostatečnou odpovědí.

„Jenomže nešel do saloonu nebo se v něm nezdržel dlouho. Šel k Hendersonově ženě. Henderson je překvapil, pravděpodobně ve své vlastní posteli. Vrhl se na svého soka, aby ho seřezal, ale Svenson tasil kolt a zastřelil ho.“

„Přesně tak to viděl i soud,“ řekla Lisa. „Šerif vám to vyprávěl?“

„Ne. Ale umím si představit, co se stalo. Nevím, jestli to byla náhoda, že váš muž a jeho zástupce byli poblíž. Belford měl třeba v úmyslu podat si ho v nějakém temném koutě a vypráskat ho z města. Docela pochopitelné přání, řekl bych. Každopádně se stal svědkem, jak se polonahý Svenson s koltem v ruce klidí z Hendersonova domu.“

Lisa se odvrátila.

„Co vlastně vypovídala Hendersonova manželka? Musela přece vědět, kdo pomohl jejímu muži na onen svět.“

„Popřela, že by u ní Carl byl. Ani té noci ani kdy jindy. Prý toho muže, který zabil Hendersona, viděla jen nejasně. Tvrdila, že to byl asi lupič, který dovnitř vlezl oknem. Když ji probudily výstřely, byl její manžel už mrtvý a pachatel utekl oknem. Viděla ho prý jen zezadu.“

„Soud jí ale tuto historku nespolkl, ne? Kdy a jak Svensona dostali?“

„Pár minut po vraždě. V mém pokoji. Právě přišel a zapřísahal mě, abych potvrdila, že byl celý večer se mnou.“

„Nepřipadalo vám to podezřelé?“

„Milovala jsem ho. A věřila jsem, že je nevinný.“

„Ale pak už pochybnosti přišly, že?“

„Teprve poté, co jste ho vy a… šerif zatkli. Změnil se. Nevím, jak vám to vysvětlit, ale není už jako dřív. Není to ten muž, kterého jsem milovala a obdivovala a kterému jsem bezvýhradně věřila. Když jsem ho prve viděla, jak lomcuje pouty a jak po vás plive, připadl mi

jako nebezpečné divoké zvíře.“

„Hrozí mu přece šibenice. To by vyvedlo z míry i nejodvážnějšího muže.“

„Carl Svenson, kterého jsem milovala, by vzdoroval osudu statečněji. Nevzdal by se tak rychle naděje a měl by naději až do konce.“

Courtland na ni zamyšleně pohlédl.

Svenson se rozhodně nechoval tak, jak by žena od svého hrdiny čekala. Přesto Courtlanda mátlo, že se od milence odvrátila tak rychle.

„Neznal jste ho, jaký byl dřív,“ řekla žena tiše, jako by uhodla jeho myšlenky. „Třeba jsem ho viděla špatně. Třeba ho až teď poznávám tak, jaký býval vždycky.“

„Takto ho vždycky viděl šerif. Jako lháře a vraha. Je skoro k smíchu, že si teď o svém milenci myslíte téměř to samé co Belford. Pokud bude změna vašeho názoru pokračovat, tak budete za chvíli šerifovi horlivě pomáhat dostat Svensona na šibenici.“

Lisa se prudce otočila. Její černé oči sršely vzteky.

Najednou uhodila. Její pravá dlaň trefila Courtlandovu tvář.

Pak prudce vstala a šla ven. Práskla dveřmi.

Courtland hleděl na dveře.

Tu facku si zasloužil, to musel uznat. Ona byla ráznější, než si myslel. Byla jen škoda, že narazila na dva muže, kteří byli oba k ničemu. A obával se, že on jí také není zrovna sympatický.

Obvaz ještě nebyl úplně hotový. Ale nebylo to poprvé, kdy se Courtland musel sám ošetřit. Už v tom měl cvik.

Když byl obvaz hotový, vstal a šel ke koni pro čistou košili.

Svenson dřepěl na zemi a nenávistně po něm šlehl pohledem. Lisa si sedla na židli u okna a dívala se ven.

Když Courtland vyšel před srub, nebyl šerif Belford nikde vidět. Hlavu si s tím nelámal. Šel ke svému koni a rozšněroval uzel s oblečením, který měl připevněn za sedlem.

Oblékl si čistou košili a vrátil se do domu.

„Nechcete mě svázat, než si půjdete lehnout?“ zeptala se žena u okna, aniž by na něj pohlédla.

„K tomu není důvod,“ odpověděl Courtland. „Vy nejste zatčená.“

„Ale ano, jsem. Kdybych nešla dobrovolně, šerif by mě donutil.“

Courtland si uvědomil, že Lisa mluví o svém manželovi jako o šerifovi nebo Belfordovi. Nechtěla se ani v myšlenkách vracet k tomu, že za něj byla vdaná.“

Šel do pokoje a zavřel za sebou. Na dveřích byla zástrčka, ale nezajistil ji. Nehodlal spát. Chtěl jen přemýšlet.

Lehl si na postel u okna, aby si trochu odpočinul. Otevřeným oknem, které nikdy nepoznalo skleněnou tabulku, dovnitř svítilo slunce.

Courtland měl nyní poprvé čas popřemýšlet, co se odehrálo od včerejška, kdy zemřel jeho přítel.

Najednou se stal pomocným šerifem a vezl odsouzence na smrt zpět do vězení, kde měl přečkat poslední dny před popravou.

Courtland už nepochyboval o tom, že Carl Svenson skutečně vraždil. Ale to rozhodně nemuselo znamenat, že nese vinu na smrti George Brookse.

George byl zavražděn Coppardem a jeho bandou. Nebyly ale důkazy, že by mu za tuto vraždu Svenson zaplatil. A pokud s ní Svenson neměl nic společného, pak Courtlandovi do celé té věci nic nebylo. Pak by šerifovi pomáhal s mylným předpokladem. V tom případě mohl sednout na koně a odjet, kam se mu zlíbí. Dopravit zajatce do Connorville by byla pouze věc šerifa.

Šerif mu vyprávěl, že Svenson najal Copparda a jeho lidi, aby Belforda zavraždili. Tohle mohla být pravda. Nicméně Belford lhal nejméně ve dvou věcech.

Jednak když tvrdil, že Coppard založil bandu teprve nedávno. Ve skutečnosti k ní před lety sám patřil.

Šerifova druhá lež byla to, když tvrdil, že Coppard nemá žádný osobní důvod ho zabíjet. Tento důvod Coppard rozhodně měl. Belford ho přece zradil. Většina banditů byla pobita, když Belford přivedl šerifovy lidi do úkrytu bandy.

Belford Courtlanda obelhával, protože věděl, že by se Courtland nikdy nestal jeho pomocníkem, kdyby znal pravdu.

Najednou na postel padl stín.

Než Courtland stačil vůbec zvednout hlavu, uslyšel od okna výsměšný hlas:

„Ani hnout, kamaráde, nebo budeš mít na těle stejně ošklivé jako nadbytečné díry!“

U parapet se opíral mladý muž s úzkým obličejem a se strništěm na bradě. Držel v ruce kolt a kolt mířil Courtlandovi přímo mezi oči.

Courtland toho muže znal. Viděl ho v životě teprve jednou, ale věděl, že na něj nikdy nezapomene.

Ten chlap byl jedním z těch banditů, kteří včera převalili mrtvého George Brookse na záda, aby pak vztekle zjistili, že zabili nesprávného muže.

Byl to Ernie Coppard, syn obávaného bandity Toma Copparda.

Ernie se sebejistě zazubil.

„Vždycky jsem si přál dostat na mušku šerifa. Vstaň! Hezky pomalu a bez nerozumných pohybů, které by mě mohly polekat!“

Courtland poslechl a vstal. Zvedl ruce.

„Ustup ke stěně!“

Kolt v banditově ruce se nevychýlil od cíle ani o vlas.

Ernie přehodil dlouhé nohy přes rám okna a přišel k Courtlandovi.

„Ten už potřebovat nebudeš,“ prohlásil a vytál Courtlandovi revolver z pouzdra. „Teď tě už ohlídáme my. Nikdo ti neublíží, dokud budeš s námi.“

„Bez takové ochrany bych se raději obešel,“ zavrčel Courtland.

Ernie se zasmál. „Vidím, že to neseš s humorem. Asi si budeme docela rozumět – než tě odstřelím.“

Ernie otevřel dveře a pobídl Courtlanda do velké obytné místnosti. V tu chvíli se rovněž otevřely přední dveře a vešel další ozbrojenec.

Toho Courtland také okamžitě poznal. Byl to Tom Coppard, šéf bandy.

Lisa vyskočila ze židle. Bezmocně pohlédla na Courtlanda, ale hned viděla, že on je také zajatcem a zase si rezignovaně sedla.

Sice nevěděla, kdo jsou ti dva muži, ale vycítila nebezpečí, které představovali.

„Zatraceně, kde jste byli tak dlouho?“ vyhrkl na bandity Svenson. V jeho tváři se mísila radost a vztek. „Potil jsem krev strachy, že mě

Belford zlikviduje.“ Ukázal volnou rukou na Courtlanda. „Kdyby tu nebyl tenhle, byl bych dávno mrtvý.“ „To by byla vážně věčná škoda,“ pošklebo val se Tom Coppard. „Škoda pěti tisíc dolarů, které nám dlužíš.“

„Nežvaň a pusť mě konečně!“ zavrčel Svenson. „Už mě nebaví sedět tady na zemi.“ „Kdo má klíče od pout?“ zeptal se bandita. „Šerif.“

„Přines je sem!“ poručil Coppard svému synovi.

Ernie vyšel z místnosti. Když odcházel, zastrčil kolt do pouzdra.

Tím byl Courtland o naději chudší. Pokud Ernie nepotřeboval zbraň, aby šerifovi vzal klíček od pout, byl Belford buďto mrtvý nebo zajatý.

Venku před dveřmi stál třetí bandita. Prohledával sedlové brašny koní, kteří tam byli uvázaní a strkal do kapes všechno, co mu přišlo nějak cenné.

„Jenom doufám, že se s námi rozdělíš, Burte,“ řekl Coppard tomuto muži, když vstoupil do místnosti.

„Jistě.“ Burt roztáhl svou hrubou, brutální tvář do širokého úsměvu, který měl zřejmě vypadat upřímně. „Moc jsem toho nenašel. Doufám, že má tenhle chlápek u sebe pár dolarů.“

Přišel blíž, aby prohledal Courtlanda. Skoro nic nenašel a tvářil se zklamaně. Stál tak, aby Coppardův revolver mířící na Courtlanda, měl stále volný střelecký úhel.

Ernie se vrátil. Hodil otci klíček od pout. Ten ho chytil levou rukou, aniž by spustil oči z Courtlanda.

Ernie se zahleděl na ženu, jako by si ji povšiml teprve teď. Lisa se vyhýbala jeho podlému, chlípnému pohledu.

„Kdo je ta panenka?“ zeptal se Ernie.

„Moje žena,“ prohlásil Svenson.

„Vážně? Měli jste svatbu?“

„Ještě ne.“

„Třeba k ní už nedojde,“ zachechtal se Ernie. „Ta malá se mi líbí. Něco takového jsem si vždycky přál.“

Vykročil k Lise. Vstala a ustupovala před ním. Ernie ji zahnal do rohu.

Pomalu se k ní blížil a jeho oči klouzaly po jejím těle. Zastavil se těsně před ní. Zvedl ruce, aby ji chytil a přitáhl k sobě.

„Dej od ní pracky pryč!“ vykřikl Svenson hystericky.

Ernie se na něj s úšklebkem ohlédl. Potom se otočil a šel pomalu k němu. Potměšile se díval na muže, který stále seděl spoutaný na zemi.

„Ty mi nemáš co poroučet, Svensone! Já si budu dělat, co se mi zlíbí a ty budeš držet hubu, pokud nechceš, abych na tebe byl zlý!“

Prudce vykopl.

Svenson se zkroutil bolestí. Zacloumal kruhem, ke kterému byl připoután. Poklop se zvedl a objevil se pod ním temný otvor.

Svenson se při otevřeném poklopu mohl napůl vztyčit. Přikrčen tam stál a nenávistně upíral pohled na Ernieho.

„Ona patří mně!“ řekl.

Ernie se hlučně zasmál.

Když se mi něco líbí, prostě si to vezmu a je mi jedno, komu to patří. Můj táta mě nevychovával k úctě k majetku jiných lidí. Je to tak, táto?“

Tom Coppard se také zachechtal. „Se ženskými je to jako s koňmi. Patří vždycky tomu, kdo je dokáže zkrotit. Já jsem zatím zkrotil každého koně a každou ženskou. A můj syn je naprosto po mně.“

„Můžete na něj být pyšný!“ zahučel Courtland.

Všechny oči se otočily k němu.

„Kde je vlastně šerif?“ zeptal se, aby odvrátil Ernieho pozornost od ženy.

Lisa po něm střelila děkovným pohledem.

„Myslím, že by měl být ještě naživu, pokud jsem ho nepřetáhl tou pažbou moc tvrdě,“ odpověděl starý Coppard. „Burte, přines ho sem!“

„Mrtvého nebo živého?“ zašklebil se Burt.

„Tak jak tam leží,“ odpověděl Coppard. Podíval se na Courtlanda bez většího zájmu. „Kdo vlastně jste?“

„Jmenuji se Don Courtland.“

„Courtland? To jméno jsem už slyšel. Nebyl jste nějaký čas

šerifem v…“

„Je to možné,“ odpověděl Courtland. „Byl jsem šerifem na několika místech. Dokud mi tohle povolání nezačalo lézt krkem.“

„Pročpak?“ zajímal se Coppard.

„V tomto řemesle je dost věcí, které se mi nelíbí. Třeba lidi, kteří rádi dávají na krky oprátky.“

„Jsou lidi, kterým se to líbí ještě míň,“ zasmál se Coppard. „Totiž ti, kteří tu oprátku dostanou. Kolik lidí jste v životě pověsil?“

„Nikoho. Pokaždé, když to po mně chtěli, vrátil jsem jim hvězdu a jel jsem pryč.“

Všiml si, že ho Lisa upřeně pozoruje. On sám se na ni ale nedíval, aby k ní zase nepřivedl pozornost banditů.

„Je to Belfordův zástupce,“ popichoval je Svenson.

„Skutečně?“ zeptal se Coppard. Dosud mu Courtland byl lhostejný. Nyní se v jeho výraze objevila podlost a nenávist.

„Myslel jsem, že jste s tím řemeslem praštil?“ zeptal se číhavě.

„To jsem si taky myslel,“ odpověděl Courtland.

„Tak co vás přivedlo ke změně postoje?“

„Dvě kulky. Jedna zasáhla moje rameno, druhá srdce muže jménem George Brooks.“

„A kdo je k čertu George Brooks?“

„Byl to můj přítel. Nejlepší a nejspolehlivější přítel, jakého člověk může mít. Dvakrát mi zachránil život. Včera si ho nějací zbabělí mizerové spletli se šerifem Belfordem a ze zálohy ho zastřelili.“

Coppard se zasmál.

„Tak to byl George Brooks? Ten chlap byl vážně podobný šerifu Belfordovi. Jeho smůla! Já jsem proti němu vůbec nic neměl. Ani proti vám nic nemám, i když jste zastřelil několik mých lidí.“

„Takže byste mě mohl nechat jít,“ poznamenal Courtland.

„Jistě, to bych mohl,“ přikývl Coppard. „Ale nebylo by to ode mě moc chytré, nemyslíte?“

+ + + + +

Burt se vrátil. Na širokých ramenou přinášel bezvládnou postavu.

Hodil toho muže na zem. Byl to šerif Belford. Neměl pouta. Nebylo to nutné, protože byl v bezvědomí. Na čele se mu skvěla krvácející rána.

Tvrdý dopad na prkna šerifa přivedl k vědomí. Otevřel oči a rozhlédl se. Pochopil, co se stalo.

„Je mi líto, Belforde," řekl. „Uviděl jsem vás teprve, když už pažba pušky svištěla vzduchem."

„Já tě zabiju, ty svině!" supěl Svenson nenávistně. „Na to čekám už dlouho."

Coppard se tomu zasmál jako dobrému vtipu. „Abys ho mohl zabít, musel by ti nejprve někdo otevřít pouta."

„Tak do udělej! Na co čekáš?"

„Na své peníze. Slíbil jsi mi deset tisíc, pokud odstřelím Belforda."

„Pět tisíc!" odporoval Svenson. „Pět tisíc a ani o prašivý cent víc."

„Jestli si dobře vzpomínám, bylo to deset tisíc," řekl Coppard. „Co myslíte vy dva?"

„Taky jsem slyšel deset tisíc," zazubil se Ernie. Burt nadšeně přikývl.

„Takže deset. Kdypak je dostaneme?"

„Jakmile vyzvednu peníze v bance. Ale předtím musí Belford zemřít."

„Nejprve peníze!" řekl Coppard. „Šerif nám neuteče. To spíš ty."

„Zabij ho konečně," naléhal Svenson netrpělivě. „Dokud je naživu, je pro nás nebezpečný. Ty bys ho přece zabil i bez odměny. Čekáš na pomstu už celé roky."

Coppard se podrbal hlavní koltu za uchem. „Vlastně jsem mu už skoro odpustil. Dřív jsme byli dobří přátelé. Je pro mě těžké prostě zastřelit kamaráda a ještě ke všemu, když je šerifem. Pár balíčků bankovek by mi v tomto těžkém rozhodování pomohlo. Přece nezabiju starého přítele jen proto, abych ti prokázal službičku!"

„Pojedu okamžitě do banky a přivezu peníze," řekl Svenson. „K čertu s tím, rozvažte mě konečně! Bolí mě v kříži, jak se nemůžu narovnat."

„No tak si sedni," ušklíbl se Ernie.

„Sundej mu pouta,“ poručil Coppard. Podal Erniemu klíček.

„Konečně,“ řekl Svenson s úlevou, když byl zase volný. „Myslel jsem, že zchromnu. Vrať mi revolver.“

„Abys mohl zabít mého starého kamaráda Belforda? Nejprve peníze, pak si s ním dělej co chceš. Ty teď žádný revolver nepotřebuješ. Jsi pod naší ochranou.“

„Jinými slovy – jste jeho zajatec, Svensone,“ řekl Belford.

Svenson na něj upíral zuřivý pohled. Věděl, že šerif má pravdu.

„Potřebuji koně,“ řekl potom.

„Na co?“ zeptal se Coppard. „Zůstáváme tady.“

„Chceš ty peníze nebo ne?“

„Ty přiveze tvůj otec. Pošleme mu vzkaz, kde tě najde. Může si tě vyzvednout, až odevzdá deset tisíc.“

„Vy mi snad nevěříte?“

„Ale ano – dokud jsi u nás a neozbrojený.“

„Tak jste konečně pochopil, Svensone?“ zazubil se Belford škodolibě. „Ten starý prevít si vás podrží jako rukojmí. Deset tisíc, které chce od vašeho otce, je výkupné. Až ty peníze dostane, stejně vás zabije.“

Svenson přistoupil k Coppardovi. Křivě se zazubil. „Jestli si myslíš, že můj táta zaplatí deset tisíc výkupného, pak se pleteš. Je to ten největší beran, jakého znám. Tobě nevěří ani pozdrav. Už jsi mu odehnal z pozemků příliš mnoho dobytka. Nic nezaplatí. Je odhodlán mě z toho vystřílet, takže to taky udělá a je mu jedno, jestli mě drží šerif nebo ty.“

Coppard se zamyslel. Pravděpodobně znal tvrdohlavost starého Svensona.

„Můj otec pročesává se všemi kovboji celou zemi,“ řekl Svenson rychle. „Jistě už našel naši stopu. Za chvíli tady bude. Jestli dojde k boji, budeš mrtvola dřív, než padne první výstřel. Vy tri nemáte proti našim lidem ani náznak šance!“

Coppard se zle zachechtal. „Zapomínáš na jedno, Carle. Jsi v našem zajetí. Jestli bude dědek dělat hlouposti, odskáčeš to ty.“

Svenson se taky ušklíbl.

„On tě zná, Tome. Ví, že jsi darebák a lhář. Tvoje čestné slovo, že

mě propustíš, mu rozhodně nebude stát za deset tisíc dolarů. On si bude myslet, že mě zastřelíš tak jako tak. Proto se pokusí osvobodit mě násilím.“

Coppard na Svensona zamyšleně hleděl. Nakonec se dobral k rozhodnutí.

„Znám tvého otce natolik dobře, abych věděl, jak se zachová,“ řekl. „Ovšem, je to horká hlava a řeší problémy koltem stejně rád jako já. Ale ty jsi jeho jediný syn. Samozřejmě si nemyslím, že je na tebe hrdý. Zná tě mnohem líp, než tě zná tady ta krásná dáma a ví, že za moc nestojíš.“

„To už se jí pokouším vysvětlit dlouho,“ ozval se Belford. Vycenil na Svensona zuby. „Ano, Svensone, dnes ztratí poslední iluze o svém hrdinovi. Možná jsem pro ni nebyl ten nejlepší chlap, ale jak se zdá, s tebou šla z louže pod okap.“

„Jestli tě nezabije Coppard, udělám to já!“ řekl Svenson. Jeho hlas zněl nepřirozeně klidně. V očích mu plála nesmiřitelná nenávist.

„Zabije nás oba dva. Jediné, co nevím jistě, v jakém pořadí to udělá.“

„Nebojte se, já se o truchlící vdovu dobře postarám,“ zachechtal se Ernie Coppard.

Lisa se odvrátila. Dívala se z okna. Nechtěla vidět ani jednoho z těch mužů.

+ + + + +

„Vraťme se k tématu!“ pravil Tom Coppard. „Jak jsem řekl, Svensone, tvůj otec na tebe asi není moc pyšný, ale jsi jeho jediný syn. Proto přistoupí na moje požadavky, aby ti nikdo nezkřivil ani vlas.“

„Jestli k němu pošleš někoho z těchhle chlapů, tak ho nechá pověsit na prvním stromě nebo odstřelit ještě dřív, než otevře hubu.“

„No, možná,“ řekl Coppard. „Dědek nemluví se zločinci. Když nepočítám jeho nezvedeného syna, samozřejmě. Ale myslím, že svou krásnou nastávající snachu vyslechne. Pokud ho poprosí dostatečně důrazně…“

„To neudělá!“ přerušil ho Belford. V jeho hlase se mísila nenávist vůči jeho ženě a škodolibost ze situace, ve které se ona a její milenec nacházeli. „Ona má ve zvyku utíkat od svých mužů. Práskne do bot a už se nikdy nevrátí. Teď, když zjistila, jaký je Svenson darebák, už pro něj nehne ani prstem, aby mu zachránila život.“

Svenson zbledl. Nejistě pohlédl na Lisu. Jeho život byl v jejích rukou. Kdyby utekla, aniž by otci vyřídila Coppardův vzkaz, bandité ho zabijí.

„On lže!“ řekl. „Věř mi, Liso, já jsem…“

„Zavři hubu!“ okřikl ho Ernie. „Belford má pravdu. Té ženské nemůžeme věřit. Musí zůstat s námi. Se mnou se rozhodně nudit nebude. Bude lepší, když ke Svensonovi pošleme Courtlanda.“

„Tomu věřím ještě míň,“ prohlásil jeho otec. „Courtland by se vrátil, jistě, jenomže jen proto, aby nás postřílel na jednu hromadu. Chce se nám pomstít.“

„Myslím, že Ernie má pravdu,“ pospíšil si Svenson. „Courtland vyřídí otci váš vzkaz. Jistě, nenávidí vás, ale je to chlap, který drží slovo.“

„Svině!“ ucedil Belford s opovržením.

„Raději bys viděl Lisu v prackách těch banditů, než abys jí dal šanci na útěk. Jen proto, abys zachránil svůj bezcenný život.“

„Pojede ta žena!“ rozhodl Coppard. „Jestli uteče a nepojede k tvému otci, tak máš prostě smůlu, Svensone. Burte, dej jí koně. Myslíte, že najdete starého Svensona, madam?“

Lisa přikývla. „Najdu ho a vyřídím mu vaše požadavky. Do kdy chcete výkupné?“

„Dám mu tři dny. Nějaký čas mu potrvá, než zajede do města do banky a než se dostane sem. Vy ho doprovodíte, madam. Jen vy sama! Jestli se nevrátíte nebo jestli přijede se svými kovboji, zabiju tady toho pána. Rozumíte?“

Lisa přikývla.

„Jakmile dostanu peníze, můžete si jít. Jestli budete chtít, můžete si vzít svého Carla s sebou.“

„On lže!“ prohlásil Belford posměšně. „Nepustí tě. A jeho synek Ernie už vůbec ne. Chceš být milenkou toho šibeničníka?“

Svenson po Belfordovi bez varování skočil a zaťal mu prsty do krku.

Belford byl stále ještě lehce omráčen po úderu, kterým ho skolil Coppard. Byl moc slabý, než aby dokázal roztrhnout ocelové sevření na svém krku.

„Já tě zabiju, ty darebáku!“ supěl Svenson. Jeho tvář byla zrůzněna smrtelnou nenávistí.

Courtland udělal krok vpřed, aby pomohl Belfordovi. Ale zastavila ho hlaveň Coppardova revolveru.

„Nikam nechoď,“ prohlásil Coppard s úšklebkem. „Co je ti po tom, jestli se ti dva zabijí navzájem?“

Belfordova chabá obrana téměř přestala. Začínal ztrácet vědomí.

Lisa vyskočila. Než ale stačila udělat jediný krok směrem k zápasícím mužům, byl u ni Ernie a chytil ji do náručí.

„Nechej ty pitomce, drahoušku!“ řekl. „Teď jsi moje!“

Lisa se zoufale bránila jeho sevření. Ernie se chechtal. Její strach a odpor ještě stupňovaly jeho žádostivost.

„Tak dost!“ poručil nakonec Coppard. „Burte, roztrhni je!“

„Koho?“ zeptal se Burt. „Ty dva chlapy nebo Ernieho a ženskou?“

„Všechny.“

Burt tasil kolt a ohnal se. Trefil Svensona do týla. Svenson se sesypal. Padl na Belforda, který se válel na zemi napůl v bezvědomí.

„Pusť ji, Ernie!“ nařídil Coppard. „A vy jeďte, madam a nezapomeňte, co jste slíbila.“

Lisa přikývla.

Šla za Burtem ven ke koním. Ve dveřích se zastavila a ohlédla se.

Mužům na zemi nevěnovala jediný pohled. Dívala se na Courtlanda. Její pohled vyjadřoval zoufalství, ve kterém se nacházela.

Ale Courtland měl dojem, jako by v jejím výrazu četl nějaký příslib. Slib, že mu pomůže, pokud k tomu bude mít sebemenší příležitost. Poprvé si uvědomil, že tu ženu miluje. Byl rád, že může odjet a bude zatím před bandity v bezpečí. Doufal, že využije šanci a už se nevrátí. Coppardův slib nestál ani za falešný cent. A jeho syn Ernie se ani omylem nehodlal vzdát tak krásné kořisti.

Coppard zpozoroval pohled, který Lisa upřela na Courtlanda a vyložil si ho správně.

„Tak takhle je to!“ zašklebil se. Podíval se na Courtlanda. „Takže teď jste favoritem vy. Obávám se, Ernie, že nemáš moc dobré šance.“

„Až se vrátí, budou moje šance mnohem lepší,“ prohlásil Ernie a výhrůžně pohlédl na Courtlanda. „Až se vrátí, nebude už mít mezi přítomnými gentlemany tolik na výběr. Dva z nich budou už po smrti. A jsem si jistý, že pan Courtland bude jedním z nich.“

Lisa tuto hrozbu už neslyšela. Seděla již na koni a vyrazila pryč, aniž by se ohlédla.

+ + + + +

„Vážně doufám, že se vrátí,“ řekl Coppard. „Jen nerad bych se vzdal deseti tisíc dolarů.

Skoro tak nerad, jako mého přítele Carla Svensona.“

„Vy dva jste opravdu zvláštní dvojice,“ řekl Courtland. „Jak jste se vlastně dali se Svensonem dohromady?“

„Máme společnou zálibu, totiž snadno vydělané peníze. Svenson má sice bohatého tátu, ale stařík je poněkud lakomý. Platí svému synovi jen tolik, co obyčejnému kovboji. Dolar na den a k tomu stravu. Dědek totiž taky začínal od nuly, jako obyčejný kovboj a pomalu se vypracoval. Proto si myslí, že jeho synovi udělá dobře, když zjistí, jak těžko se vydělávají peníze.“

„Chápu,“ zabručel Courtland. „Carl v tomto bodě uvažuje jinak než jeho otec. Proto se spolčil s vámi. Dával vám tipy, která stáda jeho otce nejsou dobře hlídaná a vy jste kradli dobytek a dělili se o zisk s Carlem.“

„Je to tak,“ přikývl Coppard. „Jste chytrý chlapík, Courtlande. Hodil by se mi člověk jako vy. Nechcete dělat pro mě?“

Courtland zavrtěl hlavou.

„Mezi námi stojí příliš mnoho věcí, které nás dělí.“

„Jaké?“

„Za prvé mrtvý přítel, kterého máte na svědomí. A za druhé

šibenice, která vás čeká. Dřív nebo později vás pověsí a toho divadla se nehodlám účastnit ani jako divák, natož jako hlavní hrdina po vašem boku.“

Coppard lhostejně pokrčil rameny. „Škoda, myslel jsem tu nabídku čestně. Dal bych vám šanci. Sám jste si právě podepsal rozsudek smrti.“

+ + + + +

Belford vstal ze země. Na jeho krku se rýsovaly tmavé skvrny, jak ho Svenson rdousil.

Svenson stále ležel na podlaze, omámený po úderu do týla, kterým ho skolil Burt. Belford do něj zuřivě kopl.

„Vstávej, ty sráči!“ zasyčel. „Než nás Coppard zabije, vyřídíme si účty.“

Svensona ten kopanec probral. Nenávistně vzhlédl na Belforda.

Stálo ho velké úsilí vstát. Kymácel se. Každou chvíli se mohl zhroutit slabostí.

Najednou vyrazil proti Belfordovi. Jen blufoval a Belford mu na to skočil.

Svensonova pěst vystřelila a zasáhla Belfordův obličej. Belford se na tři kroky odpotácel. Pak se na něj Svenson vrhl a strhl ho k zemi.

Belford ztěžka dopadl na podlahu. Pokusil se převalit a vstát, ale to už na něm ležel Svenson. Zase zatnul prsty do jeho hrdla.

„Nemám je roztrhnout?“ zeptal se Burt.

Coppard zavrtěl hlavou. „Proč? Musíme tady čekat tři dny. Bál jsem se, že to bude nuda, takže trocha zábavy neuškodí. Když se zabijí navzájem, nebudeme to muset dělat my.“

Zastrčil kolt, kterým dosud držel v šachu Courtlanda. Courtland nemohl uprchnout. Ve dveřích ven stál Burt a o dveře do vedlejší místnosti se opíral Ernie. Courtland byl stejně daleko od obou. Stál uprostřed místnosti. Neměl volnou ani cestu k oknu. Na židli pod oknem, kde ještě před chvílí seděla Lisa, se posadil Tom Coppard.

Pozornost tří banditů se soustředila na bojující muže. Belford se osvobodil ze Svensonova sevření. Vleže udeřil. Jeho pěst zasáhla

špičku brady klečícího Svensona. Svenson se svalil stranou. Bellford se na něj okamžitě vrhl.

Courtland dělal, jako by sledoval boj se stejným zájmem jako bandité. Stál těsně u poklopu do sklepa. Špička jeho nohy se nekonečně pomalu blížila k železnému oku, které sloužilo jako madlo.

Žádný z banditů na něj nedbal.

„Doraz ho, Svensone!“ hulákal Burt. „Zabij toho proklatého šerifa!“

„Dej mu, Belforde!“ povzbuzoval Ernie šerifa. Sice ho nesnášel, ale Svenson mu byl zřejmě ještě méně sympatický.

Coppard přihlížel mlčky, ale se zájmem. Nikdy v životě nepoznal jiné právo než pěstní, boj na život a na smrt pro něj byl samozřejmostí. Byl to muž, který žil se zbraněmi a miloval násilí.

Courtlandova pravá noha se přiblížila až k železnému kruhu. Pomalu se do něj vsunula. Courtland se nedíval na zem, aby na sebe neupozornil. Sledoval stále ty dva muže, kteří se váleli po zemi. Skrz měkkou kůži svých bot ucítil železný kruh.

Teď přišla ta chvíle!

Courtland přenesl těžiště na levou nohu a pravou prudce nadzvedl. Poklop odletěl a zaduněl o podlahu za vstupem.

Courtland jen na zlomek sekundy pohlédl do temného sklepa. Koutkem oka viděl, jak Coppard sahá po koltu.

Potom skočil dolů.

Coppard vystřelil v témže okamžiku.

Kulka prolétla Courtlandovi nad hlavou.

Courtland neviděl, kam skáče. Měl pocit, jako by padl do temné studny.

Přistál pravou nohou na hraně dřevěné bedny, sklouzl z ní a tvrdě dopadl na zem.

Z kotníku mu vyšlehla pekelná bolest. Asi si ho zlomil.

Spěšně se rozhlédl.

Kolem něj byla tma jak v pytli. Otvorem dovnitř vnikal jen úzký pruh světla. Kouty sklepa tonuly ve tmě. Jeho oči si však pomalu přivykaly temnotě.

Kolem sebe uviděl několik beden. Čert mohl vědět, co v nich bylo.

Chodbu, která vedla pod mýtinu a ústila někde v lese, však vůbec neviděl.

Nahoře slyšel nadávky. „Do hajzlu! Kdo mu řekl o té chodbě? Chce utéct. Ernie, běž do lesa a čekej na něj na konci tunelu! Burte, ty zůstaň tady a hlídej ty dva.“

Courtland nad sebou slyšel spěšné kroky. To byl Ernie, který vyběhl ven, aby si na něj počkal na konci tunelu.

Courtland vězel v pasti. Nemohl dopředu ani zpět a neměl zbraň.

Vzhlédl.

Otvor potemněl. Stín nějakého muže.

Courtland se pokusil vstát a pravá noha se pod ním okamžitě podlomila. Po čtyřech odležl do rohu a skrčil se za bednami. V koutě byla tma, nedosahoval sem ani paprsek světla.

Courtland opatrně zvedl hlavu nad okraj bedny a podíval se, co se děje nahoře.

Uviděl špinavou holínku muže, který stál na kraji otvoru. Pak spatřil kolt mířící do sklepa.

Muž nahoře pokrčil kolena. Chystal se seskočit dolů.

Courtland vytušil šanci.

Zpola se napřímil a napjal svaly ke skoku.

Viděl, jak ten muž skočil dolů. Uslyšel potlačovaný výkřik a vzteklou kletbu.

Ušklíbl se. I Coppard si očividně narazil kotník o bednu.

Potom se odrazil a skočil po Coppardovi.

Coppard se právě chtěl napřímit. Courtlandův skok ho srazil na zem. Padl na záda.

Courtland klekl banditovi na prsa. Jeho levá ruka sevřela Coppardovo zápěstí a nemilosrdně ho zkroutila. Z koltu vyšel výstřel kulka prolétla dřevěným stropem.

Courtland byl na pár sekund oslepen zábleskem výstřelu. Neviděl protivníka, přesto okamžitě udeřil pravou pěstí.

Zasáhl banditu do tváře. Jeho pravou ruku přitom nepustil.

Další úder. Tentokrát trefil Coppardovu bradu až to luplo. Bandita

práskl týlem o zem. Jeho tělo sebou zaškubalo. Pak Courtland ucítil, jak se bandita přestal bránit.

Courtland ho pustil.

Bandita při zápolení kamsi odhodil kolt. Courtland ho v matném přísvitu hledal, ale nenacházel.

Šmátral po hliněné zemi, ale ten zatracený revolver nebyl k nalezení.

+ + + + +

Belford a Svenson přerušili svůj urputný boj. Klečeli na zemi a namáhavě oddychovali.

Chvíli to trvalo, než jim došlo, že Courtland utekl. Ernie vyběhl z domu a Coppard skočil do sklepa.

Nyní zůstali s Burtem sami.

Nenáviděli se na smrt a nejraději by se navzájem zabili holýma rukama. Ale nyní vycítili šanci. Šanci na útěk.

Tato šance však vedle kolem Burtova koltu. Museli spolupracovat, aby se ho zbavili. Alespoň chvíli. Vyřizování účtů mohlo počkat. Nejprve museli zlikvidovat Burta a zmocnit se jeho zbraně.

Burt je nespouštěl z očí. Jeho zbraň mířila na Belforda. Ten mu připadal silnější a nebezpečnější. Kdyby je musel zabít, začal by u šerifa.

Burt ze sklepa slyšel hluk boje. Před špičkami bot mu prolétla kulka, která prošla zespodu podlahou.

Udělal krok zpět a pootočil se, aby viděl poklopem do sklepa.

Uviděl tam na zemi ležet nehybné tělo svého šéfa. Nevěděl, jestli je Coppard mrtev. Věděl jen, že Courtland je vítězem.

Courtland hmatal po zemi a hledal Coppardův kolt. Nyní vzhlédl a uviděl muže nad průlezem do sklepa.

Okamžitě se vrhl stranou do hlubokého stínu.

Burt vystřelil.

Nevěděl, jestli zasáhl. Hleděl dolů a pokoušel se očima proniknout tmu, ve které se ukrýval Courtland.

Jeho palec natáhl kohoutek koltu.

Belford a Svenson na sebe rychle pohlédli. Rozuměli si.

Toto byla šance, na kterou čekali!

Oba současně se vrhli vpřed.

Burt za sebou uslyšel hluk. Ve zlomku sekundy si uvědomil, že se dopustil závažné chyby, když ty dva spustil z očí.

Skokem se otočil.

Ale to ho už zachytila Svensonova paže a sevřela mu hrdlo. Svenson mu volnou rukou sevřel zápěstí a pokoušel se mu ocelovým stiskem vykroutit kolt.

Belford se ocitl těsně před Burtem. Pustil se do něj pěstmi.

Burt zavyl. Snažil se vysvobodit ze smrtícího sevření na svém krku. Nedařilo se mu to. Upustil kolt.

Belford opět udeřil. Burt se svíjel ve Svensonově chvatu. Nemohl se nadechnout.

Zoufale se bránil. Předtím se díval, jak spolu tito dva muži zápasí. Viděl tu nenávist v jejich očích a nemilosrdnou zlobu, se kterou do sebe bušili.

Tato nenávist se nyní obrátila proti němu. Věděl, že ho ti dva zabijí holýma rukama.

Uchopil volnou rukou Svensonovu paži, která ho dusila. Ale Svensonovo ocelové sevření nepovolilo.

Svenson měl v týlu krvácející ránu a boj s Belfordem ho vyčerpal. Viděl však šanci na záchranu a ta znásobila jeho síly.

Burt před sebou viděl Belfordovy nemilosrdné oči. Bolestně cítil údery pěstí, které mu pršely na tělo a braly mu sílu.

Pokusil se vykopnout nohama a zasáhnout nepřítele do břicha, ale neměl už sílu. Nepodařilo se mu zvednout nohy. Cítil pouze, jak do něčeho kopl. Byl to jeho vlastní kolt, který odlétl do rohu.

Pak ho další Belfordova rána zasáhla zpříma do brady. Ochromila ho olověná otupělost. Kolem něj se rozhostila temnota.

Svenson cítil, jak se těžké břímě v jeho pažích sesouvá k zemi. Na sekundu se ho zmocnil divoký triumf.

Pak poznal, že se raduje předčasně. Pomyslel na kolt, který ležel v rohu místnosti, příliš daleko od něj.

Viděl, že si Belford vzpomněl na kolt v ten samý okamžik. Ten, kdo dostane zbraň do ruky jako první, přežije následující sekundy!

Pohledy obou mužů prohledávaly místnost. Uviděli kolt oba současně.

Belford stál ke zbrani blíž než Svenson, který dosud nepustil Burta.

Belford se vrhl kupředu. Padl břichem na podlahu a natahoval se po zbrani.

Svenson pustil Burta. Vtom ucítil jílec dýky, kterou měl bezvědomý na opasku.

Svenson vytrhl nůž z pochvy, zatímco se Burt bezvládně složil na podlahu.

Viděl, jak Belford dosáhl na kolt a chce se převalit na záda, aby na něj mohl namířit.

Svensonova paže prudce máchla vzduchem. Zableskla se čepel.

Pak se dýka zabořilá hluboko do Belfordovy hrudi. Zůstala trčet dva couly pod srdcem.

Belford pozvedl kolt. Jeho ruka se chvěla. Cítil pekelnou bolest ve své hrudi, která ho málem zbavila vědomí.

Vystřelil. Protivníka viděl jen nejasně. Měl pocit, jako by se v místnosti náhle setmělo, jako kdyby venku zapadlo slunce. Potom pochopil, že on už ho nikdy neuvidí vycházet.

Ale nechtěl zemřít sám! Chtěl vzít svého smrtelného nepřítele s sebou do temnoty, ze které se ještě nikdo nevrátil.

Nevěděl, jestli jeho kulka zasáhla. Viděl jen, že se Svenson otočil ke dveřím.

Opět vystřelil.

Viděl, jak se Svenson zhroutil, namáhavě se zvedl a vleče se ke dveřím.

Belford věděl, že už nemá moc času.

Svensona dělily od dveří jen dva kroky. Dva kroky k životu a svobodě.

Belford najednou pocítil hrozný chlad. Celé tělo se mu roztřáslo v zimnici. Zbraň v jeho ruce se silně chvěla.

Tma před jeho očima houstla. Svensona už téměř neviděl. Byl pro

něj jen matný stín před světlem ve dveřích.

Zbytkem sil donutil svou ruku, aby zůstala klidná. Potom opět stiskl spoušť.

Svenson se vlekl ke dveřím. Kulka ho zasáhla do nohy, ale vlekl se dál.

Musel ven! Místnost, ze které prchal, pro něj znamenala smrt, mýtina venku život.

Trupem ležel už za prahem. Nohama byl ještě uvnitř.

Nevěděl už ani proč z té místnosti utíká. Nevěděl už o muži za svými zády. Nemyslel na kolt, který na něj míří. Věděl jen, že chce pryč.

Jeho prsty se zatínaly do trávy za dveřmi. Vlekl své znavené tělo za nimi. Směrem ke slunci, jehož paprsky cítil na svém těle.

Potom za ním Belford vystřelil počtvrté.

Teprve nyní si zase vzpomněl na nepřítele. V tu chvíli také pochopil, že se ven nikdy nedostane.

+ + + + +

Courtland slyšel boj, který zuřil nahoře. Viděl, jak se Belford a Svenson vrhli na banditu, který je měl hlídat. Slyšel střelbu, ale nevěděl, jak boj dopadl.

Věděl jen, že musí co nejrychleji nahoru. Nemohlo trvat dlouho a v temném ústí chodby se zjeví Ernie s koltem v ruce.

Nemohl už ztrácet čas a hledat ten zatracený revolver.

Vlez do sklepa byl vysoko nad ním, příliš vysoko, než aby se mohl zachytit rukama. Přisunul pod něj jednu bednu. Byla zatraceně těžká. Čert ví, co v ní ti chlapi měli. Možná to byly zbraně, se kterými nezákonně obchodovali.

Courtland vylezl na bednu. Málem vykřikl bolestí, která tepala v jeho pravém kotníku. Nyní už dosáhl na kraj otvoru. Přitáhl se vzhůru.

Tam uviděl tři muže.

Svenson ležel na prahu a nehýbal se.

V rohu proti dveřím ležel na zádech Belford. Z hrudi mu trčel nůž.

Třeštil oči na muže Courtlanda, který vylézal ze sklepa.

O pár kroků dál ležel Burt. Právě se probral a začínal se sbírat z podlahy.

Courtland se protáhl průlezem.

Oba dva vstali současně. Courtland přenesl celou váhu na levou nohu. Na pravý kotník nemohl došlápnout.

Burt zaútočil první. Se zuřivým výkřikem se vrhl na protivníka.

Courtlandova levá pěst vystřelila. Naprosto přesně zasáhla špičku banditovy brady a zastavila ho.

Bandita odpověděl zběsilým rozmachem. Courtland se stačil přikrčit a vyhnul se ráně.

Opět udeřil. Jeho krátký hák zasáhl Burtovo břicho. Burt se nedobrovolně předklonil.

Než mohl zase udeřit, zasadil mu Courtland ránu hranou ruky. Burtovi povolila kolena. Pokoušel se vyhnout dalším ranám.

Šlápl do prázdna. Zaječel úlekem a sletěl do sklepa. Byl to jen krátký výkřik, který rychle ukončilo zadunění o zem.

+ + + + +

Courtland kulhal k Belfordovi. Belford se nehýbal a sotva dýchal, ale jeho oči sledovaly Courtlanda. Courtland nevěděl, zda ho ten muž ještě skutečně vnímá, nebo už není schopen cokoliv rozeznat. Sklonil se k němu a vzal mu kolt z ruky.

Potom vytáhl z opasku několik nábojů a doplnil bubínek.

„Courtlande?“ zašeptal šerif sotva slyšitelně.

„Ano?“

„Je mrtvý?“

Courtland se ohlédlk muže ležícímu ve dveřích.

„Ano,“ odpověděl.

Po bledé tváři umírajícího se mihl spokojený úšklebek.

„Jestli vás to uklidní, Courtlande – Svenson Billa Hendersona skutečně zavraždil.

Rozsudek byl naprosto v pořádku. Když jsem ho zabil, nemusíte se s ním alespoň vláčet k šibenici, která na něj čekala.“

Courtland právě zastrčil poslední patronu, když tu před domem uslyšel kroky.

Byl to Ernie.

Ernie držel pušku. Jakmile spatřil Courtlanda, okamžitě střílel.

Ale nebyl dost rychlý.

Courtlandova první kulka ho srazila proti zárubním. Puška se vychýlila z pozice. Jeho kulka se zavrtala do stěny vedle Courtlanda.

Chtěl rychle dobít, ale už neměl šanci.

Po Courtlandově druhém výstřelu upustil pušku. Pak se svalil na obličej. Zůstal ležet vedle Svensona.

Courtland na mrtvého chvíli hleděl. Potom se otočil, aby se podíval na Belforda.

Z otvoru do sklepa vykoukla hlava.

Tom Coppard!

Potom se nad okrajem zjevila ruka s koltem.

Courtland se instinktivně vrhl stranou. Viděl, jak z Coppardovy zbraně vyšlehl plamen a ucítil na tváři žhavý závan kulky.

Ještě než dopadl na zem, také střílel.

Coppardova hlava zmizela.

Courtland slyšel, jak banditovo tělo těžce dopadlo na zem ve sklepě.

Potom bylo ticho.

Courtland se kradl k díře do sklepa a opatrně nahlédl dolů.

Coppard a Burt leželi jeden vedle druhého. Ani jeden z nich se už nehýbal. Burt tam ležel pokroucený, jako kdyby si při pádu polámal páteř.

Courtland zabouchl poklop. Pak pohlédl na Belforda. Ten na něj stále strnule hleděl. Teprve po chvíli Courtland pochopil, že šerif je mrtev.

Courtland si ohmatal pravý kotník. Byl už silně nateklý. Obvazem na levém rameni mu zase prosakovala krev.

Byl k smrti unavený, ale každopádně byl naživu. Jako jediný v tomto domě.

Z temných myšlenek ho vytrhl dusot kopyt. K domu se tryskem blížil nějaký jezdec.

Courtland se po čtyřech dovlekl ke dveřím. Pozvedl kolt a vyhlédl ven.

Byla to Lisa Belfordová.

Zastavila až těsně u domu a sesedla.

Courtland se vyhrabal na nohy a kulhal jí vstříc.

„Je po všem," oznámil.

Podíval se na ženu a poznal, že přijela jen kvůli němu. Slyšela střelbu a měla o něj strach.

Třeba ještě nebylo úplně po všem.

Bude muset starému Svensonovi vysvětlit, k čemu tady došlo. Pak odsud odjede hodně daleko.

Zatím ještě nevěděl kam. Ale třeba s ním pojede Lisa.

Zdálo se mu, že Lisa uhodla jeho myšlenky. Usmívala se. Byl to plachý, zdrženlivý úsměv, ale byl to teprve začátek.

KONEC

Svazek 005

Střelci

Bill Fargo

„Hej, hombre!"

„Myslíš mě?" Santana, muž v sepraném šedém ponču, zvedl hlavu. Právě jen tak, aby viděl zpod krempy svého širokého sombrera. To co viděl, by nějakého ustrašeného kovboje rozechvělo.

Ten chlap před ním byl široký jako býk. Propocená košile se

napínala kolem jeho ramen a na prsou byla napůl rozhalená. Vylézaly z ní husté chlupy. Jeho tvář vypadala, jako by se už mnohokrát potkala s koňským kopytem. I nos seděl jaksi křivě. Jeho vlasy byly přerostlé a mastné a padaly až na ramena.

Bill Fargo: Odměna za šerifa

Z německého originálu
Kopfgeld für einen Sheriff,
Western-Hit, Nr. 810, přeložil Tomáš Butala.
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., 2008
© Bastei-Verlag GmbH & Co.,
Bergisch Gladbach